

ŠTO BI SVATKO TREBAO ZNATI O SPASENJU

SADRŽAJ

Uvod	2
POGLAVLJE PRVO: "Da baštinim život vječni"	4
POGLAVLJE DRUGO: "Što ćemo dakle imati?"	7
POGLAVLJE ČETVRTO: Kršćanin je "mrtvac na dopustu"	10
POGLAVLJE ŠESTO: "Pomireni s Bogom smrću njegova Sina"	15
POGLAVLJE DESETO: Jakov o "vjeri" i "djelima"	28
POGLAVLJE DVANAESTO: Reci koji naglašavaju karakter i djela	34
Karta Božanskog plana vjekova	41

ŠTO BI SVATKO TREBAO ZNATI O SPASENJU

Izdavač: Udruženi Istraživači Biblije, Kneza
Branimira 18, 44010 Sisak mob. 098-199-4362
www.istrasivaciBiblijeuHrvatskoj.com

2025

SADRŽAJ

"Da baštinim život vječni" | 1

KARTA BOŽANSKOG PLANA VJEKOVA | 60

Tiskano u Hrvatskoj

UVOD

Što bi svatko trebao znati o spasenju!

Tema "O spasenju" od iznimne je važnosti za svakog kršćanina. To nije tema koja se može ignorirati, izbjegavati ili olako shvatiti. Velik dio našeg duševnog mira kao kršćana počiva na jasnom razumijevanju ove teme. Ipak, otkrivamo da ljudi često pokazuju veću brigu za svoje

financijske portfelje nego za zdravlje svog odnosa s Kristom. To s nama ne smije biti tako.

Rječnička definicija riječi "spasiti" u teološkom smislu je "izbaviti od grijeha". Teološka definicija "spasenja" je "duhovno izbavljenje od grijeha i smrti". Čini se da bi to trebalo biti lako razumjeti jer Biblija jasno uči da smo svi grešnici i da, stoga, Božja osuda stoji protiv nas. Također smo naučili da je kroz Krista osiguran put da se ta osuda protiv nas ukine. Svi se kršćani u tome slažu. Druge religije mogu imati različite pristupe grijehu. Kršćanstvo je jedinstveno po tome što predstavlja Krista kao jedino sredstvo za ukidanje osude na smrt s nas.

Isus je rekao: "Ja sam vrata ovčama. Svi koji su došli prije mene, kradljivci su i razbojnici; ali ih ovce nisu poslušale. Ja sam vrata: tko uđe kroza me, spasit će se" (Ivan 10:7-9). To se može činiti dogmatičnim, ali to je poruka samog Isusa Krista.

Lako je koristiti riječi kao što su "spašen" i "spasenje" bez obzira na biblijski kontekst ili neka od najvažnijih mjerila kada se cijela tema stavi u fokus. Svatko može citirati redak ili dva, i ako se citira dovoljno dugo i glasno, lako je steći dojam da je to sve što Biblija ima za reći. Ipak, Biblija je knjiga s mnogim tekstovima koji su pojašnjeni i uvjetovani drugim biblijskim tekstovima. Kada postoji više od stotinu redaka o "spasenju", a

koriste se samo jedan ili dva, postoji opasnost da steknemo neispravno ili neadekvatno gledište.

"Vjeruj u Gospodina Isusa Krista i bit ćeš spašen", predivan je redak (Djela apostolska 16:31). Ali što znači "vjerovati"? Jakov nam kaže: "I đavli vjeruju, i dršću" (Jakovljeva 2:19). Jesu li oni "spašeni"? Ne! Što znači biti "spašen"? Ovo su pitanja na koja će se, nadamo se, odgovoriti u ovom biblijskom izlaganju. Zašto je Isus mladom plemiću otežao uvjete za dobivanje "vječnog života"? Zašto se to tako često previđa? Kako možemo uskladiti sve što Biblija ima za reći o tome da smo "spašeni"?

Ova se knjižica predstavlja uz molitvu da oni koji ljube Isusa savršeniye nauče što se zahtijeva od njegovih učenika. Petar kaže: "Izabrani po predznanju Boga Oca" (1. Petrova 1:2). Jednom kada shvatimo zahtjeve, možemo se svakodnevno i iz sata u sat radovati našem visokom pozivu. Tada ćemo rado ispuniti uvjete učenishva koji se podrazumijevaju u ovom pozivu.*

Tijekom našeg proučavanja primijenit ćemo široko utemeljen pristup Pismu. Znajući da biranje i izdvajanje djelića Svetog pisma može dovesti do pogrešnih zaključaka, želimo biti oprezni i razmotriti cijeli spektar biblijskih učenja o ovoj temi.

Posebno ćemo se posvetiti Isusovom izlaganju o primanju vječnog života. Razmotrit ćemo sljedeća pitanja: Učenici su upitali Isusa: "Što ćemo dakle imati?" Zašto je Isus postavio tako visoke standarde za učenishva? Što zapravo znači biti kršćanin? Što znači vjerovati u Isusa? Kako smo "spašeni njegovom krvlju" i "spašeni njegovim životom"? Postoji li razlika između "spašen" i "processa spašavanja"?

Ostale uključene teme bit će: Koje je značenje Božje milosti? Kako su milost i vjera neophodne za spasenje? Tema "vjere" i "djela". Znači li jednom u milosti zauvijek u milosti? Kako razvoj karaktera i kršćanska djela utječu na naš odnos s Bogom? Postoji li još jedan dan spasenja nakon što se Kristova crkva sjedini sa svojim Gospodinom? Konačno, svaki tekst koji koristi

riječ "spašen" u Novom zavjetu bit će naveden radi jasnog ispitivanja.

(Fusnota: Postajemo "sukladni slici njegova Sina" - Rimljanima 8:29).

Puko ponavljanje fraze "Vjerujem" ili "Spašen sam" nije mantra s magičnim moćima koja će nas uvesti u Božje nebesko Kraljevstvo. Potičemo sve da razmotre cjelokupnu težinu ove teme kako bi poboljšali svoj odnos s Kristom. Zašto bismo se zadovoljili sa samo nekoliko tekstova o "spasenju", kada uz malo truda možemo ispitati cijeli raspon ovih poučnih biblijskih redaka?

Temu neba iskoristile su sve religije. Kako je prikladno da crkvene vođe onima koji ih podržavaju nude sigurnost neba. Da su samo kršćanske crkve nudile tu nadu, moglo bi se tvrditi da je to korist od toga što ste kršćanin. Međutim, većina drugih religija čini isto.

Kada su katolici željeli da ljudi krenu u njihove Svete (?) križarske ratove, uvjeravali su one koji bi mogli biti ozlijeđeni ili ubijeni u nagradu na nebu. Kad muslimani na Bliskom istoku žele da se muškarci i djeca raznesu kao mučenici kako bi ubijali Židove, oni im obećavaju nebesku nagradu. Svakom mučeniku osigurano je sedamdeset djevice u nebeskom haremu. Čini se da je to velikodušnije od katoličke ponude. Indijanci u Sjevernoj Americi idu u svoja sretna lovišta na nebu. Istočne religije nude ponovljene prilike za postizanje nebeskog blaženstva. Čovjek se može reinkarnirati mnogo puta dok se, konačno, ne dosegne nebo. Da su samo kršćanske religije koristile nebo kao alat za stjecanje i zadržavanje sljedbenika, ne bi bilo tako očito da se nebo iskorištava.

Mora se postaviti pitanje: Ima li Bog izbora u tome tko će ući u nebo? Ne čini li se pogrešnim preduhitriti Gospodinov sud jamčeći nebo bilo kome? Biste li ikome dopustili stalan boravak u svom domu bez vašeg pristanka? Ipak, ljudima se obećava nebo kao da svatko može ući samo rekavši: "Vjerujem u Isusa". Zašto bi đavao propustio tako čudesnu priliku da svoje sljedbenike pošalje u nebo? Kad bi na nebo mogao poslati samo jednog neprepороđenog grešnika, kakav bi to trijumf bio. Bog više ne bi

imao vršenje svoje volje na nebu, baš kao što se ona ne vrši ni na zemlji. Još bolje, da đavao pošalje milijune svoje zle djece na nebo. Bilo bi daleko bolje poslati ih u nebo da pokvare Božje prebivalište nego da mu budu pod nogama u njegovom poslovičnom "paklu".

Postoji li opasnost da se to dogodi? Ne! "Jer Bog je naš oganj koji proždire" (Hebrejima 12:29). "Strašno je upasti u ruke Boga živoga" (Hebrejima 10:31). Svatko može reći: "Vjerujem u Isusa". Sve što netko treba učiniti jest pročitati crkvenu povijest kako bi vidio kakve su strašne stvari činili oni koji se izjašnjavaju kao kršćani.

Isus je rekao: "Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge" (Ivan 13:35). Čiji su učenici bili oni koji su vodili "svete ratove", "inkviziciju", pogrome protiv Židova, masakre nad protestantima i popis bi se mogao nastaviti unedogled. Bi li moglo biti da je Sotona angažirao kršćane da učine neke od najstrašnijih stvari u povijesti? Gotovo da nema zla kojeg nisu počinili takozvani kršćani. To bi trebalo navesti istinske vjernike i Kristove sljedbenike da budu vrlo oprezni u onome što vjeruju i da budu istinski Kristovi primjeri.

POGLAVLJE PRVO

"Da baštinim život vječni"

"I dok je izlazio na put, dotrča netko, kleče pred njim i upita ga: Učitelju dobri, što mi je ČINITI da baštinim život vječni?" (Marko 10:17)

OVO je istinita priča o čovjeku koji je živio moralno, koji nije ubijao, koji nije krao, koji nije lažno svjedočio, koji nikoga nije prevario i koji je poštovao oca i majku. Bio je to plemić koji je Isusa priznao za "Učitelja dobrog", čak kleknuvši pred njim. Unatoč svim njegovim vrlinama, a bilo ih je mnogo, osjećao je da je vječni život nešto izvan njegovog dosega. Osjećao je da postoji još nešto što mora ČINITI. I u Isusovu odgovoru, on nije rekao: "ČINITI? Ja sam UČINIO sve za tebe. Nemaš što raditi osim vjerovati u mene. Samo reci da vjeruješ i imat ćeš vječni život. Samo izbaci to ČINITI iz uma."

Plemić je bio Židov pod uređenjem Židovskog zakona. Zakon Izraela je obećavao: "Držite dakle moje statute i moje sudove: ako ih čovjek ČINI, živjet će u njima: Ja sam Gospodin" (Levitski zakonik 18:5). Kad bi mogli savršeno držati Zakon, dobili bi vječni život. Međutim, to nije bilo moguće zbog njihove urođene nesavršenosti. Ovaj je mladić pokušao živjeti "držeći se Zakona", ali je otkrio da mu se čini da nešto nedostaje. Kad se podsjetio na zapovijedi, rekao je: "Učitelju, sve sam to čuvao od svoje mladosti" (Marko 10:20). Očito je uložio plemenit napor u držanju Zakona, ali Veliki Učitelj je znao da je zakazao u jednom području. Isus mu je rekao: "Jedno ti nedostaje: idi, prodaj sve što imaš, podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebu: i dođi, uzmi križ i slijedi me" (Marko 10:21).

Veliko odbijanje

"A on se na tu riječ ražalosti i ode žalostan: jer je imao veliki imetak" (Marko 10:22). To se često naziva "velikim odbijanjem" jer je plemić odbio vječni život – koštao je previše. Kako bi vječni život mogao koštati previše? Kad bi se učeništvo danas nudilo pod ovim uvjetima, mnogi bi "otišli žalosni". Kad bi ljudi morali staviti svoje bogatstvo na Božji oltar i uzeti "križ te slijediti" Isusa, rezultati bi mogli biti isti kao kod plemića.* Većina ljudi želi biti na strani primanja. Kad je Isus povezao "vječni život" s davanjem svega i uzimanjem "križa" kako bi ga se slijedilo, bilo je to previše za tražiti. Je li ovdje nešto pogrešno? Isus je postavio te uvjete – nitko ne smije promijeniti njihovo jasno i izravno značenje.

Priča se nastavila razvijati. Plemić je odbio ovu prvu priliku da dobije vječni život. Imao je velike posjede i nije se htio odreći prednosti koje mu je donosilo njegovo bogatstvo. S vječnim bi životom možda stekao veće bogatstvo, jer bi za to imao cijelu vječnost. Međutim, njegov vlastiti sebični interes nije mu dopuštao da pristane na Isusove uvjete. Iako je uložio hvalevrijedne napore da održi Židovski zakon, nije u potpunosti ispunio zahtjev "ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom" (Ponovljeni zakon 6:5). Bilo je to "jedno" što mu je nedostajalo – ozbiljan nedostatak koji bi svakoga diskvalificirao iz vječnog života. Pojavljuje se lekcija koja vječni život veže uz zahtjeve karaktera, što zauzvrat vodi do djela ugodnih Bogu.

*(Fusnota: Da je, on bi ispunio Učiteljev zahtjev.)

Hendikep bogatstva

Isus je iskoristio ovu priliku da pouči još jednoj lekciji. "Isus zaokruži pogledom i reče svojim učenicima: Kako će teško bogataši ući u kraljevstvo Božje!" (Marko 10:23). To je obeshrabrilo učenike. Bilo je dovoljno teško probuditi interes za Božje kraljevstvo. Činilo se da Isus postavlja dodatne prepreke u pridobivanju obraćenika. Ne samo da je Isus ocrtao stroge zahtjeve za učeništvo, već je i zaprijetio neprikosnovenoj domeni bogatstva. To je bilo strano njihovom razmišljanju – bogati i moćni općenito su bili visoko cijenjeni i često su imali povlašteni tretman. Činilo se da Isus ukazuje na to da će bogataši biti u velikom nepovoljnijem položaju pri ulasku u "kraljevstvo Božje". "Učenici su bili zapanjeni njegovim riječima" (Marko 10:24). Isus je postavljao nesavladive prepreke za regrutiranje ljudi u Božje kraljevstvo.

Kad su Isus i njegovi učenici bili u Herodovom veličanstvenom hramu, Isus je promatrao bogataše kako od svog bogatstva daju u hramsku riznicu. Posebno je zapazio siromašnu udovicu koja je dala "sve što je imala" – dvije lepte (Marko 12:42-44). Ova je udovica učinila nešto vrlo slično Isusu, koji je dao "sve što je imao" – zato je bio tako impresioniran. Bogataši su davali od svog obilja, dok je udovica dala više "od svih" ostalih – dala je sve svoje. Isus je promatrao stvari iz nebeske perspektive. Zbog stanja srca siromašne udovice, ona je bila lak kandidat da postane Isusova učenica.

Vraćajući se bogatom mladom vladaru, čitamo: "A oni se izmjere začuđeni govoreći među sobom: Tko se onda može spasiti?" (Marko 10:26). Ovaj ih je događaj jako zbunio. Imali su nešto uspjeha u dopiranjima do ljudi s evanđeoskom porukom da je kraljevstvo Božje blizu. Njihova je služba bila uvelike poboljšana njihovom sposobnošću da liječe bolesne i izgone demone; Isus je čak uskrisio mrtve. Sve to dalo je njihovoj poruci ogroman poticaj jer su ljudi mogli vidjeti kako se Božja moć često demonstrira. Dosad nisu razmišljali o nedostacima karaktera ili pravilnom korištenju osobnog bogatstva. Događaji ovog dana donijeli su nove dimenzije u razmišljanje učenika. Ovdje je bio bogat čovjek koji se činio kao savršen kandidat za Božje kraljevstvo. Isus je ugasio plemićevu potragu za "vječnim životom" i njegovu težnju da uđe u kraljevstvo Božje. Da bi njihov užas bio još veći, činilo se da su svi shvatili da ga je Isus "ljubio" (Marko 10:21). Zašto je Isus nekome koga je volio tako otežavao stvari?

Isus je plemiću ispričao sličnu poruku koju je izrazio svojim učenicima u svojoj Propovijedi na gori. "Jer tjesna [teška] su vrata i uzak put koji vodi u [vječni] život, i malo ih je koji ga nalaze" (Matej 7:14). Baš kao što rijetki danas obraćaju pozornost na ovaj stih, tako su i učenici slušali Isusove riječi bez razumijevanja. U svojoj revnosti da pronađu ljude koji bi primili njihovu poruku, znali su da će lakši uvjeti učeništva polučiti veći odaziv. Isusovi uvjeti za "vječni život" donijeli su im mjeru tuge. Može li biti da bi zahtjevi za "vječni život" mogli biti puno teži nego samo reći: "Vjerujem u Isusa"? Može li to također podrazumijevati potpuno posvećenje vršenju Božje volje, praćeno cijelim životom učeništva?

Kad su učenici upitali: "Tko se onda može spasiti?" – jesu li pitali "Tko će biti spašen na nebo?" Dokazi nisu konačni. Isus ih je obavijestio "nitko nije uzašao na nebo". Zasigurno se to čini jasnim – nitko prije Isusa nije mogao biti na nebu. Nebeski poziv nije se razumio sve do Isusove smrti. Isus je otvorio "novi i živi put koji nam je posvetio kroz zastor, to jest svoje tijelo" (Hebrejima 10:20). Ovaj put otvoren je tek nakon što je Isus "dao svoje tijelo" za život svijeta.

"Sjediti na prijestoljima i suditi dvanaest plemena"

"I ja vama ostavljam kraljevstvo kao što je moj Otac meni ostavio; da jedete i pijete za mojim stolom u mom kraljevstvu, i sjedite na prijestoljima sudeći dvanaest plemena Izraelovih" (Luka 22:29, 30). Nade Isusovih učenika bile su vezane za Kraljevstvo Izraela. Tražili su Mesiju koji bi izbavio židovski narod i vratio njegov suverenitet. Nadali su se da će ono tada postati veliko kraljevstvo na zemlji – narod koji će blagosloviti druge narode.

Učenicima su obećana "prijestolja" dok budu sudili "dvanaest plemena Izraela". Ovo je obećanje bilo veliko ohrabrenje njihovim nacionalnim nadama. Osjetili su teret rimskog jarma. Svaki čistokrvni Izraelac žudio je biti oslobođen od njega. Izrael je vjerovao da će njihov Mesija osigurati njihov nacionalni suverenitet. Nadali su se slavnoj židovskoj naciji, čak većoj nego u Salomonovo vrijeme. Otkrivenje 21 učenicima još nije bilo dostupno. Kasnije će saznati o "Novom Jeruzalemu" koji silazi s neba, s "dvanaest temelja, i u njima imenima dvanaest apostola Janjeta" (Otkrivenje 21:2, 14).

Posljednje pitanje koje su učenici postavili svom uskrsnom Gospodinu samo nekoliko trenutaka prije njegova uzašašća bilo je: "Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme ponovno uspostaviti kraljevstvo Izraelu?" (Djela apostolska 1:6). To je bilo prije dana Pedesetnice kada je Božji Duh bio izliven na njih.

Misli učenika bile su vezane uz Izraelski narod. Isusovi učenici voljeli su Boga. Znali su da je On stoljećima ekskluzivno poslovao s Izraelom (Amos 3:2). Bilo je prirodno da vjeruju da će Isus u svojoj uskrslj slavi ostvariti kao Duhovno biće ono što nije učinio kao čovjek (1. Petrova 3:18). Njihove nade bile su vezane za izraelsko kraljevstvo na zemlji. Tek nakon što su primili "krštenje Duhom" na Pedesetnicu, učenici su počeli shvaćati nebesku nagradu. Petar je lijepo izrazio tu nebesku nadu, rekavši: "Kojima su nam darovana iznimno velika i dragocjena obećanja: da po njima budete dionici božanske prirode, umaknuvši pokvarenosti koja je u svijetu" (2. Petrova 1:4).

POGLAVLJE DRUGO

"Što ćemo dakle imati?"

PRIČA se nastavlja nakon što je plemić otišao, "žalostan: jer je imao veliki imetak." U Matejevom izvještaju o ovom istom događaju čitamo: "Tada odgovori Petar i reče mu: Evo, mi smo ostavili sve i pošli za tobom; što ćemo dakle imati?" (Matej 19:27). Svi su gledali kako ovaj plemić izgovara svoje veliko odbijanje. Tada je Petar, sagledavši situaciju, počeo shvaćati da su oni učinili ono što je ovaj plemić odbio učiniti. Ostavili su sav svoj svjetovni posao i sada su u potpunosti slijedili Učitelja. Petar je bio dubok mislilac. Jednom drugom prilikom Isus ih je upitao: "Što govore ljudi, tko sam ja, Sin čovječki?" (Matej 16:13). Dobio je mnogo različitih odgovora, od kojih nijedan nije bio točan. Tada im je Isus postavio najprodornije pitanje. "A vi, što vi kažete, tko sam ja?" (Matej 16:15). Petar je zadivio našeg Gospodina točnim odgovorom. Rekao je: "Ti si Krist [Pomazanik], Sin Boga živoga" (Matej 16:16). Isus je pohvalio Petra, shvaćajući da mu je to Bog objavio.

Petrovo pitanje, "Što ćemo dakle imati?", implicira da oni zapravo nisu znali što će dobiti. Prijavili su se bez ikakvog obećanja neba. Bili su potpuno predani učenici prije nego što su znali što će s njima biti ili kakvu će nagradu imati.

Isusove su riječi tog dana došle kao veličanstveno otkrivenje. Rekao je: "Vi koji ste pošli za mnom, u regeneraciji [obnovljenju] kad Sin čovječki sjedne na prijestolje svoje slave, i vi ćete sjediti na dvanaest prijestolja, sudeći dvanaest plemena Izraelovih. I svatko tko ostavi kuće, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu, ili zemlju, radi mog imena, primit će stotruko, i baštinit će život vječni" (Matej 19:28-29).

"Prijestolja" i "vječni život" čekat će do vremena "obnovljenja". Znamo da apostoli nikada u svom životu nisu sjedili na prijestoljima.

"Stostruki blagoslov" Učenici su naučili da će dobiti ono što je plemić želio, "vječni život", ali i nešto drugo – "stostruki blagoslov". Teško je ostaviti "kuće, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu". Ne znači to da kršćanin treba napustiti svoju obitelj i odgovornosti. Orijentalni način govora ovdje je značio da su njegovi učenici stavili Krista iznad svih drugih. Krist mora biti rangiran iznad nečije obitelji da bi kršćanin primio "stostruki blagoslov". Ovaj blagoslov može započeti već u sadašnjem životu. Kršćanin prima obilne blagoslove dok je zaposlen u Učiteljevoj službi. Stostruki povrat je izvrstan povrat. Zamislite da burza obećava "stostruki" povrat, ljudi bi bili u pomami da osiguraju takve dionice. Blagoslovi koje kršćanin sada prima ne dolaze u obliku novčane dobiti, već su, u stvarnosti, duhovni blagoslovi ljubavi, radosti, mira, dugotrpljivosti, blagosti, dobrote, vjere, krotkosti i umjerenosti – što ovih dana nije previše traženo. Molim vas, primijetite da ovaj "stostruki" blagoslov dolazi kao naknada za kršćaninovu žrtvu. Isus je također obećao svojim učenicima "vječni život" u "obnovljenju". I to dolazi kao rezultat uzimanja njihovog "križa" i slijeđenja Isusa. Ove dvije Isusove pouke povezale su blagoslove s djelima.

"Zar milost ne bi trebala biti besplatna?" Da, milost je uvijek nešto više i iznad onoga što pravda zahtijeva. Milost je Božja nezaslužena ljubav i naklonost. Kristova žrtva i pomirenje krvlju osigurani su kako bi se ljudska rasa spasila od osude koja je stajala protiv nje. Nikakvo naše djelo ili cijena nisu mogli ukinuti ovu božansku osudu. Omogućena je u potpunosti milošću. Kristova otkupna žrtva donosi oprostjenje grijeha ili opravdanje. Ako jednom primimo opravdanje, osuda na smrt skida se s nas i Bog može početi postupati s nama kao sa sinovima. Ovo je divna milost.

Svrha Boga u ophođenju sa svojim narodom je da ih uzdigne kako bi dijelili njegovu svetost. Vječni život u Božjem kraljevstvu, bilo na zemlji ili na nebu, zahtijevat će karakter. Krist daje svojim učenicima milost "opravdanja" ili oproštenja grijeha, ali on ne daje karakter *carte blanche*. Karakter je nešto što kršćanin mora razviti. "Slijedite mir sa svim ljudima, i svetost, bez koje nitko neće vidjeti Gospodina" (Hebrejima 12:14). Kršćanina se potiče: "Sa strahom i drhtanjem gradite svoje spasenje. Jer Bog je onaj koji u vama djeluje da hoćete i činite po njegovom dobrom zadovoljstvu" (Filipljanima 2:12, 13).

POGLAVLJE TREĆE

Je li Kristovo mjerilo učenitva bilo previše visoko?

JE LI Isusov zahtjev za istinskog učenika bio nerealističan, osobito u svjetlu današnjih lakih izlaganja? Mnogi bi propovjednici primili mladog plemića koji je želio "vječni život" pod mnogo lakšim uvjetima. Rekli bi mu: "Došao si na pravo mjesto. Sve što trebaš učiniti jest: 'Vjeruj u Gospodina Isusa Krista i bit ćeš spašen'" (Djela apostolska 16:31).

To je rečeno filipinskom tamničaru kada je upitao: "Gospodo, što mi je činiti da se spasim?" (Djela apostolska 16:30). Zašto Pavao nije dao isti odgovor koji je Isus dao bogatom plemiću? Mnoge bi to moglo šokirati, ali tamničar je postavio drugačije pitanje od bogatog plemića. Plemić je tražio "vječni život", dok je tamničar tražio da bude "spašen" od svojih grijeha. Ta se dva pitanja razlikuju. Netko može biti opravdan i može mu se odmah dodijeliti oprostjenje grijeha. Međutim, "vječni život" zahtijeva dar "oprostjenja grijeha" ili "opravdanja" kao početnu točku, nakon čega slijedi život učenitva u Isusovim stopama sve do smrti.

Pavao se okreće poganima Tek kada su Židovi postali ratoborni prema Pavlu i Barnabi, oni su prekinuli svoju isključivu službu Židovima i okrenuli se poganima (Djela apostolska 13:50). Pavlova poruka Židovima bila je vrlo izravna. Rekao je: "Neka vam dakle bude znano, ljudi i braćo, da vam se po ovome navješćuje oprostjenje grijeha: i po njemu su svi koji vjeruju opravdani od svega, od čega niste mogli biti opravdani po Mojsijevu zakonu" (Djela apostolska 13:38, 39). Zbog lošeg prijevoda, čini se da kontekst podržava misao da je "opravdan" sinonim za "vječni život". Djela apostolska 13:48 glase: "A kad su pogani to čuli, obradovali su se i proslavili riječ Gospodnju: i povjerovali su svi koji su bili predodređeni [grč. tasso, postavljeni, određeni, skloni, predani i namješteni] za vječni život."

Misao koju su prevoditelji željeli prenijeti jest da su "svi koji su bili predodređeni" za vječni život povjerovali. Ovaj prijevod sugerira da je "vječni život" nešto što je božanski predodređeno i prilično nepovratno. Riječ "tasso" koristi se osam puta u Novom zavjetu sa širokim rasponom značenja. Rotherham možda daje najtočnije čitanje, govoreći: "I povjerovali su – svi koji su postali skloni životu u nadolazećem dobu" (Djela apostolska 13:48).*

Da je "vječni život" nešto što je predodređeno ili propisano, Isus je mogao reći plemiću: "Nema smisla raspitivati se o vječnom životu, jer ti nisi predodređen za njega." Ili je mogao reći: "Nemaš potrebe ispitivati, jer si predodređen za vječni život." Nije dao niti jedan odgovor, nego je plemiću ostavio da sam odabere. Sklad između "predestinacije" (predodređenja) i kontroverze o "slobodnoj milosti" jednostavno je riješen.

"Predestinacija" nije osobna, već radije govori o zahtjevima za "vječni život" – drugim riječima, određeni strogi standardi bili su određeni za one koje je Bog previdio (Rimljanima 8:29). Oni moraju biti "sukladni slici njegova Sina".

"Slobodna milost" odnosi se na nezasluženu naklonost koja dolazi osobama koje je Bog privukao Sinu. Nitko nije "pozvan od Boga" zbog dobrih djela.

"Nego je Bog izabrao lude stvari ovoga svijeta da posrami mudre; i Bog je izabrao slabe stvari ovoga svijeta da posrami one koje su jake; i niske stvari ovoga svijeta, i stvari koje su prezrene, Bog je izabrao, da, i stvari koje nisu, da uništi stvari koje jesu: da se nijedno tijelo ne bi hvalilo pred njegovim licem" (1. Korinćanima 1:27-29).

"Visoki poziv Božji u Kristu Isusu" Nešto se razvilo što je pretvorilo "visoki poziv Božji" u ništa više od otvora za bijeg iz "gorućeg pakla". "Pakleni plamenovi" danas su ugašeni u većini religioznih propovijedi. Nebo je ostalo jedino mjesto na koje pokojnici mogu ići. Očito Pavao nije čuo za novo, lako spasenje.

(Fusnota: * Rotherham Emphasized Bible, autor Joseph Bryant Rotherham, izdavač Kregel Publications, Grand Rapids, MI, izdanje 1984.)

U Filipljanima 3:13, 14 Pavao kaže: "Braćo, ja ne smatram da sam već shvatio: ali jedno činim... stremim prema cilju, za nagradu visokog poziva Božjeg u Kristu Isusu." Pavlova je molitva: "Da upoznam njega, i silu njegova uskrsnuća, i zajedništvo njegovih patnji, postajući sukladan njegovoj smrti; ako bih ikako mogao dostići uskrsnuće mrtvih" (Filipljanima 3:10, 11). Kako god tumačili ove retke, ostaje činjenica da je Pavao bio vrlo angažiran u stremljenju prema "nagradi visokog poziva Božjeg". Za apostola je to doista bio "visoki poziv".

Danas se mnogi "nanovorođeni kršćani" samouvjereni hvale da su "spašeni" i da idu u "nebo". Kako se to može usporediti s apostolom Pavlom koji sebe opisuje kao trkača koji koristi svu svoju energiju kako bi prošao ciljnu ravninu? Ideja o bezuvjetnom Božjem prihvatanju grešnika ne samo prije nego što prihvate Krista, nego i nakon toga, bez obzira na to kakvi bi njihovi grijesi mogli biti, nosi ozbiljne opasnosti. Ona uglavnom proizlazi iz moderne psihologije, a ne iz zdravog biblijskog temelja. Takav koncept snižava standarde kojima bi kršćani trebali težiti u svojim nastojanjima da slijede Učiteljeve stope.

Petar je propovijedao isti visoki standard, baš kao i Isus. Petar je rekao: "Kojima su nam darovana iznimno velika i dragocjena obećanja: da po njima budete dionici božanske prirode, umaknuvši pokvarenosti koja je u svijetu kroz požudu" (2. Petrova 1:4). Ovo je doista "visoki poziv" jer govori o tome da se postane "dionicima božanske prirode". Božanska priroda je priroda koju posjeduje sam Bog. To je najviša priroda u kojoj smrt nije moguća – besmrtnost.

Pavao, govoreći o Bogu, kaže: "Koji jedini ima besmrtnost, koji prebiva u svjetlosti kojoj nijedan čovjek ne može pristupiti; kojega nijedan čovjek nije vidio, niti ga može vidjeti" (1. Timoteju 6:16). Neki vjeruju da svaka osoba u sebi ima besmrtnu dušu. Međutim, bilo bi teško pronaći biblijsku potporu za ovu tvrdnju. Posuđena je iz grčke mitologije, a ne iz Biblije. Biblija kaže: "Duša koja griješi, ona će umrijeti" (Ezekiel 18:4). Mnoštvo stihova govori o "smrti duše", ali nijedan, doista nijedan, o "besmrtnosti duše".

Pavao nam govori da kršćani traže "besmrtnost". On u Rimljanima 2:7 kaže: "Onima koji ustrajnošću u dobrom djelu traže slavu i čast i besmrtnost, vječni život." Ne tražite ono što već posjedujete. Stoga je jasno da oni koji traže "besmrtnost" to moraju činiti "ustrajnošću u dobrom djelu".

Takav "visoki poziv" zahtijevat će preobrazbu srca i karaktera. Petar nam govori što ta preobrazba karaktera podrazumijeva: "Uložite svu revnost i dodajte svojoj vjeri krepost; i kreposti spoznaju; i spoznaji umjerenost; i umjerenosti strpljivost; i strpljivosti pobožnost; i pobožnosti bratsku ljubav; i bratskoj ljubavi milosrđe [ljubav]. Jer ako su te stvari u vama, i obiluju, one čine da nećete biti ni besposleni ni бесплодни u spoznaji našega Gospodina Isusa Krista" (2. Petrova 1:5-8). To su preobražavajuća djela svetog Duha u životima učenika koja bi trebala biti vidljiva u njihovom ponašanju. Kao što Pavao kaže: "A svi mi, koji otkrivenim licem odražavamo kao u ogledalu slavu Gospodnju, preobražavamo se u istu sliku iz slave u slavu, kao od Duha Gospodnjega" (2. Korinćanima 3:18). To se zahtijeva od svih koji se nadaju dijeliti "Božju svetost".

POGLAVLJE ČETVRTO

Kršćanin je "mrtvac na dopustu"

Kada je Karl Marx napisao svoj *Das Kapital*, u svijetu je bilo samo nekoliko stotina komunista. Godine 1903. u Londonu je sazvana Treća komunistička internacionala. Raspravljali su o tome: "Tko nam se dostojan pridružiti?" Neki su rekli: "Trebaju nam svi koje možemo dobiti, jer smo mali, nemamo novca i persona non grata smo svugdje. Prihvatimo svakoga." U toj raspravi ustao je rječit čovjek s drugačijom vizijom. Zagledao se u mnoštvo i rekao:

"Jeste li sišli s uma? Nikada nećemo osvojiti svijet djelomičnom odanošću bilo koga. Zanima nas potpuna predanost ili ništa. Komunist nije onaj tko daje mali dio svog imetka za stvar. Komunist čak nije ni onaj tko je spreman umrijeti za komunizam. Komunist je onaj tko je već umro, a ostatak svog života živi na posuđenom vremenu. Komunist je mrtvac na dopustu. Ako vjerujete u to, pođite s nama, a ako ne, gubite se!"

To je rekao Lenjin (Vladimir Iljič Uljanov). Većina grupe je otišla, ostavljajući samo oko sedamnaest ili osamnaest sljedbenika. Obratio se toj maloj grupi i rekao: "Gospodo, vi ste ljudi sudbine. Vi možete osvojiti svijet. Povijest je položila ruku sudbine na vaša ramena. Kretat ćemo se u krugovima koji se stalno šire. Osvajati ćemo naciju za nacijom, i na kraju svijet, a preobražena budućnost bit će naša."

Lenjin je promašio cilj o komunizmu kao velikoj panaceji za sve ljudske bolesti. Bio je u krivu vjerujući da je sve zlo utjelovljeno u kapitalizmu. Zlo je ljudska osobina, velikodušno rasprostranjena među svim ljudima. Ono zaražava komuniste jednako kao i kapitaliste i sve između njih. Sve dok postoji nesavršenost, ljudi će uspijevati samo u zamjeni jednog zla drugim, iako su neka zla podnošljivija od drugih.

Lenjin nije bio u krivu u svojoj jedinstvenoj viziji. S pravom je odbacio sve djelomične vjernike. Kome treba djelomična odanost? Ako je Lenjin nije želio, još je manje želi Isus. On je rekao: "Ako tko hoće ići za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi. Jer tko hoće spasiti svoj život, izgubit će ga: a tko izgubi svoj život radi mene, naći će ga. Jer što koristi čovjeku ako dobije cijeli svijet, a izgubi svoju vlastitu dušu?" (Matej 16:24-26).

Isus je poučavao: "Nitko ne može služiti dvojici gospodara." On je regrutirao samo dostojne učenike. "Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan; i tko ne uzme svoj križ i ne pođe za mnom, nije mene dostojan" (Matej 10:37, 38). Sjetite se pitanja koje je postavio anđeo iz Otkrivenja 5: "Tko je dostojan?" Bog je želio odgovor koji je Isus dao u Mateju 10.

Bilo bi jednako istinito upotrijebiti Lenjinovu analogiju mijenjajući riječ "komunist" u "kršćanin". "Kršćanin nije onaj koji daje mali dio svog imetka za Kristovu stvar. Kršćanin čak nije ni onaj tko je spreman umrijeti za Krista. Kršćanin je mrtvac na dopustu." Mogli bismo dodati, pravi kršćanin je onaj koji ne samo da vidi nevidljive velike stvarnosti, već je njima i vođen, obuzet, živi po njima i potpuno im je predan.

Religiozni, ali ne sveti

Ljudi mogu priželjkivati nebo kao bijeg od unaprijed stvorenog koncepta pakla. Pitanje koje treba razmotriti je: žele li doista većina ljudi približiti se Bogu? Lako je zamisliti da bi ljudi hrlili biti u Božjoj prisutnosti. Međutim, činjenice ne opravdavaju taj zaključak. U povijesti imamo događaj koji ukazuje na suprotno. Kad je Mojsije okupio Izrael pred planinom Sinaj da prime Božji zakon, okupljena nacija je otkrila da je bivanje u Božjoj prisutnosti zastrašujuće. Čuli su Božji glas kako govori. U Izlasku 20:22 nam je rečeno: "Vidjeli ste da sam s vama govorio s neba." Suprotno onome što bi mnogi mogli misliti, ljudi nisu uživali u ovom iskustvu i povukli su se s planine. "I rekoše Mojsiju: Govori nam ti, i mi ćemo slušati: a neka nam Bog ne govori, da ne pomremo" (Izlazak 20:19). Izraelci su bili toliko prestravljeni slušajući Gospodinov glas, da ga nisu mogli podnijeti. Preklinjali su Mojsija da djeluje kao posrednik između Boga i njih samih. Smatrali su da će umrijeti ako im Bog nastavi izravno govoriti. Čudno je da nisu mogli podnijeti biti unutar dometa Božjeg glasa. Ipak, danas ljudi misle da mogu lako ući u nebo bez ikakve brige o tome da stoje u zadivljujućoj Božjoj prisutnosti.

Što kaže Pismo? "Gospodin će suditi svom narodu. Strašno je upasti u ruke Boga živoga" (Hebrejima 10:30, 31). Većina ljudi radije bi da Posrednik stoji između Boga i njih samih. To je ono što će Božje kraljevstvo donijeti na zemlju.

"Svetost" nije popularna kršćanska vrlina, niti danas puno znači u društvu. Svetost je jedna od najpodcjenjenijih milosti u svijetu – nažalost, ponekad i unutar crkava. Koliko danas vrijedi svetost? Vrijedi malo. Ipak, Božji poslovi s njegovim narodom usmjereni su na to da "budemo dionici njegove svetosti" (Hebrejima 12:10). Kako to da je nešto tako središnje za odnos s Bogom toliko grubo previđeno i odbačeno gotovo posvuda?

Izraelci koji su čuli "glas Gospodnji" odmah su zamolili Mojsija da posreduje između Boga i njih. Do današnjeg dana religija je najpopularnija kada vođe stoje između Boga i ljudi. Tako su nastali koncepti svećenstva i laika. Nedostaje želja da se Božja slava gleda otvorenog lica. Mojsije je morao

nositi koprenu nakon što mu je Bog progovorio jer mu je lice sjalo. Ljudi ga nisu mogli podnijeti gledati (2. Korinćanima 3:13). Ljudi vole obožavati Boga – to je urođeno ljudskom srcu. U isto vrijeme, ljudi su suzdržani od toga da budu pretjerano religiozni. Nije se promijenilo od Mojsijevog vremena. Religija je najpopularnija kada je Bog na sigurnoj udaljenosti od vjernika.

Evangelizirani, ali ne obraćeni

U časopisu Christianity Today, David F. Wells, govoreći o evangelizacijskim probuđenjima, rekao je: "Ona se pokazuju šupljima, i kada je jedva deset posto onih koji su se izjasnili kao obraćenici na križarskom pohodu i dalje vjerno nakon godinu dana, evangelizatori i pastori to proglašavaju velikim uspjehom. Što se događa sa znatnim brojem ljudi koji 'odluče' za Krista, ali otkriju da je njihova odluka očito bila lišena duhovne stvarnosti?" Cijepljenje protiv grijeha ne prima se kod goleme većine. Što učiniti s onima navodno "spašenima" čiji su životi lišeni "duhovne stvarnosti"? Ljudi motivirani da prihvate Krista na dan, tjedan ili mjesec, reagiraju poput riba uhvaćenih u mrežu probuđenja – oni se izmigolje iz mreže natrag u isto okruženje u kojem su bili prije. Nitko ne voli razgovarati o tome, ali g. Wells je to smatrao vrlo zabrinjavajućim. Ovo je teološka zagonetka za one koji vjeruju da se jednom "spašen" ne može "odspasiti". Neki koji su ispovjedili Krista i navodno bili "spašeni", kasnije su se vratili prijašnjem načinu života. Je li to vrsta "učenika" koju je Isus tražio?

Neki su možda bili navedeni da prihvate Krista dok su bili na emocionalnom vrhuncu bez želje da postanu pravi učenici. Isus se nikada nije upuštao u takvu vrstu aktivnosti. Odvratio je plemića od toga da postane njegov učenik učinivši cijenu vrlo visokom. Isus nikada ne bi slatkorječivo nagovarao bilo koga da ga slijedi. Ako su voljeli kuće ili zemlju, majku i oca ili bilo što drugo više nego što su voljeli Učitelja, nisu bili dostojni biti njegovi učenici. Neke crkve brkaju ovo pitanje. Prešle su s toga da od svih naroda čine učenike (Matej 28:19) na "spašavanje" duša iz gorućeg pakla.

(Fusnota: * Christianity Today, autor David F. Wells, 14. siječnja 1991., str. 28.)

Snizavanje standarda

Suočavanje s činjenicom da neki "nanovorođeni" obraćenici ne žive nimalo drugačije od onih koji nisu "nanovorođeni" neugodno je evanđeoskim kršćanima. Oni su pokušali prevladati svoju nelagodu govoreći da "spašeni ljudi nisu dobri ljudi, oni su samo oni kojima je oprošteno". Nije li to nevjerojatno? Kada je Pavao pisao braći u Rimu, rekao je: "Svima koji su u Rimu, ljubljenima od Boga, pozvanima da budu sveti" (Rimljanima 1:7). Poslanice Novog zavjeta upućene su "svetima", a ne samo ljudima općenito. Dakle, ako neki koji su "nanovorođeni" ne tvrde da su dobri ili sveti, to bi ih trebalo diskvalificirati od toga da se smatraju sljedbenicima Učiteljevih stopa.

"Oproštenje grijeha" nudi se kako bi se učeniku omogućilo da se preobrazi u Kristovu sliku. Pavao o tome govori u Rimljanima 8:29: "Jer koje je predvidio, te je i predodredio da budu sukladni slici njegova Sina, da on bude prvorodenac među mnogom braćom." Biti tako razvijen u karakternu sličnost sa Spasiteljem glavna je želja i djelo kršćanina u ovom životu i to je progresivan proces. Mora se priznati da pravi Gospodinovi učenici imaju tjelesne nesavršenosti koje kvare njihovu izvedbu. Pavao je rekao: "Jer dobro koje bih htio, ne činim; nego zlo koje ne bih htio, to činim. A ako činim ono što ne bih htio, više ne činim to ja, nego grijeh koji prebiva u meni" (Rimljanima 7:19, 20). Poanta koju Pavao ističe jest da je "htjeti prisutno u meni, ali ne nalazim kako izvršiti ono što je dobro" (Rimljanima 7:18). Kršćaninova želja da vrši Božju volju otežana je ljudskom slabošću, ali, srećom, Otac je obećao milost za svaku kušnju i potrebnu snagu za pobjedu.

U sljedećim poglavljima želimo razumjeti značenje riječi "spašen" kako se koristi u Novom zavjetu. Iako se riječ "spašen" (grč. sozo) pojavljuje stotinu i devet puta, ona često (manje od polovice) znači biti izliječen ili spašen od tjelesnih ozljeda ili zla. Češće se koristi za označavanje duhovne konotacije.

POGLAVLJE PETO

Vjerovati u Isusa: Dublje značenje

Prošlo je pedeset dana nakon što su židovski vjerski vođe osigurali Isusovu smrt. Pričalo se da je Bog uskrisio Isusa iz mrtvih, ali samo su njegovi učenici bili svjedoci te činjenice. Isus je bio tema razgovora u Izraelu dok je živio s njima i činio čuda, stoga je njegova smrt ostala predmetom mnogih rasprava. Mnogi iskrenog srca osjećali su sram i krivnju zbog činjenice da se s tako dobrom osobom tako loše postupalo. Neki su krivili vjerske vođe, neki rimsku vlast, a možda su drugi osjećali, naknadno, da su mogli učiniti više da spase Isusa.

Kad je došao dan Pedesetnice i nakon što je Duh sišao na učenike u obliku "razdijeljenih jezika" darujući okupljenima dar jezika, apostol Petar obratio se mnoštvu. Bili su zadivljeni slušajući vlastite jezike, iako su okupljeni Židovi dolazili iz petnaest različitih naroda i jezika (Djela apostolska 2:2-12). Gospodin, koji je pomiješao jezike u Babelu, nije namjeravao dopustiti da jezične barijere ometaju širenje evanđelja. Darom jezika apostoli su uspjeli premostiti prevoditeljske prepreke. Svi okupljeni Židovi mogli su čuti evanđelje na jeziku koji su razumjeli.

Petrova propovijed na Pedesetnicu

Djela apostolska 2:36-38: "Neka stoga pouzdano znade sav dom Izraelov da je Bog toga istog Isusa, kojega ste vi raspeli, učinio i Gospodinom i Kristom. A kad su to čuli, duboko su bili dirnuti u srce te rekoše Petru i ostalim apostolima: Ljudi i braćo, što nam je činiti? Tada im Petar reče: Pokajte se i neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Krista za oproštenje grijeha, i primit ćete dar Duha Svetoga."

Petar je jasno iznio stvar pred njih. Bili su dio naroda koji je "raspeo" Isusa. Oni koji su tamo stajali nisu bili osobno odgovorni za Isusovu smrt, no nisu mogli ne osjećati sram i krivnju. Željeli su biti oslobođeni tog tereta, kao i svojih osobnih grijeha. Nisu tražili "vječni život", niti su tražili da idu u nebo. Petar im je rekao: "Spasite se od ovog pokvarenog naraštaja" (Djela apostolska 2:40). To je ono što su željeli učiniti. Tri tisuće se pokajalo i primilo točno ono što im je obećano: "oproštenje grijeha" i "dar Duha Svetoga".

Priznaje se da je svatko tko je začet svetim Duhom ispunjen nadom u nebesko rođenje. Pozvani smo u "jednoj nadi našega poziva" (Efežanima 4:4). U prirodnom carstvu, svi začeti ne dođu do rođenja. Pobačaji su vrlo česti. Neki fetusi se mogu donijeti do poroda, a zatim biti mrtvorodeni. Prema tome, svatko tko je primio začecije svetog Duha imao je legitimnu nadu u duhovno rođenje, ali ne i jamstvo.

Logično je pitanje, je li itko ikada primio više nego što su primili obraćenici na Pedesetnicu? Nema razloga vjerovati u to. Bilo što više nije moguće. Primiti besplatni dar "opravdanja" i biti ispunjen Božjim Duhom posinjenja neizreciva je milost. Ovo je polazište gdje su učenici upisani na kršćansku trkaću stazu. Pavao kaže: "Ne znate li da oni koji trče u utrci svi trče, ali jedan prima nagradu? Trčite tako da je dobijete. I svaki koji se bori za pobjedu umjeren je u svemu. A oni to čine da dobiju raspadljivu krunu; a mi neraspadljivu. Ja stoga tako trčim, ne kao nasumce; tako se borim, ne kao onaj tko tuče zrak: nego obuzdavam svoje tijelo i stavljam ga u pokornost: da ne bih slučajno, pošto sam drugima propovijedao, ja sam bio odbačen" (1. Korinćanima 9:24-27). "Mnogi su pozvani, ali je malo izabranih", a još manje ih ostaje "vjerno" (Matej 22:14; Otkrivenje 17:14).

Tamničar u Filipima

Kad je tamničar u Filipima primio Pavla i Silu pod svoju stražu, njegov je život ovisio o tome da ih osigura kako ne bi pobjegli. Da su pobjegli, prema rimskom zakonu, tamničar bi bio pogubljen. Kad je potres oslobodio Pavla i Silu, tamničar je mislio da su mu zarobljenici pobjegli. Bio je spreman oduzeti si život radije nego se podvrgnuti rimskom pogubljenju. Dakle, Pavao i Sila su mu zapravo spasili život rekavši stražaru: "Ne čini sebi nikakva zla: jer mi smo svi ovdje." Tamničar je pronašao Pavla i Silu i izveo ih iz zatvora. Tada ih je upitao: "Gospodo, što mi je činiti da budem spašen?" Odgovor je bio: "Vjeruj u Gospodina Isusa Krista, i bit ćeš spašen [grč. sozo], ti i tvoj dom" (Djela apostolska 16:28-31).

Ovih četrnaest riječi nisu predstavljale cijeli razgovor koji se vodio te noći. Vjerujemo da je rečeno mnogo više, ali tamničar čiji je doslovni život već bio spašen te noći, tražio je spasenje od grijeha i osude koja je stajala protiv njega. Tamničar i njegov dom primili su isti blagoslov kao vjernici na Pedesetnicu, "oproštenje grijeha" i "dar Duha Svetoga" (Djela apostolska 3:37, 2:38). To ih je stavilo na put koji vodi u vječni život, ali im nije istog trena dalo karakterne odlike koje su također potrebne.

"Vjeruj u Gospodina Isusa Krista i bit ćeš spašen"

Ova je fraza postala zaštitni znak mnogih evanđeoskih propovjednika. Vikali su te riječi ispred krčmi, na uglovima ulica ili gdje god su mogli privući publiku. Nasuprot tome, Isus nikada nije glasno vikao ljudima da vjeruju u njega. Govorio je u prispodobama i tamnim izrekama, kako ljudi ne bi shvatili punu težinu njegove službe. Njegovi su ga učenici kasnije pitali zašto. Isus im je rekao: "Vama je dano upoznati otajstvo kraljevstva Božjega; a onima koji su vani, sve se to događa u prispodobama: da gledajući gledaju, a ne vide; i slušajući slušaju, a ne razumiju; da se ne bi kako obratili, te im se oprostili grijesi" (Marko 4:11, 12). Isus je pozivao samo vjernike da uđu na "tjesna [teška] vrata" i na "uski" put koji vodi u život (Matej 7:14). Čini se očitim da je Isusova služba bila vrlo usredotočena, u usporedbi s mnogim današnjim mahnitim naporima da se spasi svatko tko se nađe na vidiku.

Razmotrimo ponovno riječi Pavla i Sile iz Djela apostolskih 16:31: "Vjeruj u Gospodina Isusa Krista i bit ćeš spašen." Najzanemareniji dio ove formule za spasenje je pravo značenje riječi "vjerovati". Na grčkom je to "pisteuo". Definira se kao "prionuti uz, uzdati se (u), osloniti se (na)" (Youngova konkordancija, str. 86). Ako se netko zaista oslanja na Isusa kao svog Spasitelja, potpuno mu vjeruje, drži ga se i uvjeren je da je on otkupitelj svijeta, kakva će se promjena dogoditi u njegovom životu! Takav vjernik više ne živi za sebe, nego se odriče vlastite volje i radosno posvećuje svoj život vršenju Božje volje. Isusove riječi postaju misao vodilja njegova života: "Ako tko hoće ići za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi" (Matej 16:24).

Dakle, naizgled jednostavna biblijska izjava da vjera u Krista vodi izravno do jamstva spasenja poprima dodatno značenje. Izvještaj o Pavlu i Sili u Djelima apostolskim 16:30, 31 kako je preveden u Proširenoj verziji (Amplified Version) čini se posebno pronicljivim: "Ljudi, što mi je potrebno činiti da budem spašen? A oni odgovoriše: Vjeruj u Gospodina Isusa Krista [to jest, predaj mu se, izvuci se iz vlastitog nadzora i povjeri se pod Njegov nadzor] i bit ćeš spašen... I navijestili su Riječ Gospodnju [to jest, učenje o postizanju

vječnog spasenja u Božjem kraljevstvu kroz Krista] njemu."

Ivan 3:16, možda najomiljeniji redak u Bibliji, glasi ovako u Proširenoj verziji (Amplified Version): "Jer Bog je tako silno ljubio i drago cijenio svijet da je (čak) predao svog jedinorođenog Sina, kako bi svatko tko vjeruje u (uzda se, prijanja uz, oslanja se na) Njega ne propao – ne bi otišao u propast, bio izgubljen – nego bi imao vječni (neprolazni) život." Neka se primijeti da je ovo vrsta vjere o kojoj se govori i koja se zahtijeva u Bibliji – blisko se oslanjati na Spasitelja i položiti i sam život u Njegovu službi. Ovo je zrela vjera koja vodi do opravdanja života, punog spasenja i mira s Bogom. Vjerujemo da svi mogu vidjeti da je to sasvim drugačije od pukog nominalnog izražavanja vjere ili glatkog izgovaranja riječi.

POGLAVLJE ŠESTO

"Pomireni s Bogom smrću njegova Sina"

PAVAO pojašnjava temu opravdanja u Poslanici Rimljanima. U Rimljanima 5:9, 10 imamo ovo objašnjenje -

"Mnogo ćemo se dakle više, sad kad smo opravdani njegovom krvlju, spasiti [grč. sozo] od gnjeva po njemu. Jer ako smo se, dok smo još bili neprijatelji, pomirili s Bogom smrću njegova Sina, mnogo ćemo se više, pomireni, spasiti [grč. sozo] njegovim životom."

Ovdje vidimo kontrast između "opravdani njegovom krvlju" i "spašeni njegovim životom". Oboje nam je potrebno da bismo postigli vječni život. Biti "opravdani njegovom krvlju" sredstvo je kojim smo pomireni s Bogom ili opravdani. Biti "spašeni njegovim životom" znači da moramo slijediti stope našeg Učitelja kao naš životni obrazac. Također nam je potreban živi Spasitelj da posreduje u našu korist, jer kada sagriješimo "imamo zagovornika kod Oca" (1. Ivanova 2:1). Samo nam on može pomoći da svoje haljine sačuvamo "neokaljane od svijeta" (Jakovljeva 1:27).

Rečeno nam je: "Jer nemamo velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima; nego onoga koji je u svemu bio iskušan kao i mi, a ipak bez grijeha. Pristupajmo dakle smjelo prijestolju milosti, da primimo milosrđe i nađemo milost za pomoć u pravo vrijeme" (Hebrejima 4:15, 16).

"Spašeni nadom"

Ljudi ne izgledaju jako drugačije jedni od drugih. Ne bismo mogli stajati na ulici dok ljudi prolaze i reći tko je "opravdan njegovom krvlju", a tko nije. S vremenom se sva imena pojavljuju u stupcima za osmrtnice bez uočljive razlike. Pravednici i zli umiru jednako. Iz svjetske točke gledišta, malo je važno je li Kristova krv stigla do ikoga. Ljudska ljestvica promatranja od male je

vrijednosti u procjeni donosi li to što ste Kristovi učenici ikakvu nagradu. Ta je činjenica religijama dala veliko polje za djelovanje. Sve one tvrde o nekoj vrsti života poslije smrti. Ako netko slijedi vjerske obrede koje propisuje svaka od njih, obećava se blagoslovljen zagrobni život.

Otkrivajuće je da čak i nekršćanske religije uče da je smrt samo vrata u viši oblik života. Mnoge zahtijevaju reinkarnaciju do postizanja konačnog cilja. Biblija uči da je smrt neprijatelj kojeg će uništiti Krist (1. Korinćanima 15:26) i da je smrt odsutnost života (Propovjednik 9:5, 10). Samo Biblija pruža čovjekovu istinsku nadu, koja proizlazi iz Božje pripreme za USKRSNUĆE iz mrtvih i povratak u život (Djela apostolska 24:15; Ivan 5:28, 29).

Kršćanstvo je jedina religija, uz drevni judaizam, koja trenutno uči o uskrsnuću iz mrtvih. To je prepoznatljiva značajka koja ga izdvaja od ostalih religija. Isus, osnivač kršćanstva, u početku je bio jedini koji je umro i ponovno uskrsnuo – jer je bila Božja namjera da ga uskrisi iz mrtvih (Djela apostolska 2:32). Isus je obećao da će u pravo vrijeme uskrisiti sve prave učenike i "sve koji su u grobovima" (Ivan 5:28).

Isus je umro vjerujući da će ga Bog uskrisiti. Njegova je nada ostvarena kada ga je Bog "uskrisio iz mrtvih i posjeo sebi zdesna na nebesima. [To je bilo] visoko iznad svakog poglavarstva, i vlasti, i sile, i gospodstva, i svakog imena koje se imenuje, ne samo na ovom svijetu nego i u onom koji će doći: i sve mu je podložio pod noge, i postavio ga da bude glava nad svime crkvi" (Efežanima 1:20-22). Isus, "prvenac" uskrsnuća, implicira da će biti i kasnijih plodova (1. Korinćanima 15:23).

U jednom smo smislu "spašeni nadom". Pavao kaže: "Jer mi smo nadom spašeni; ali nada koja se vidi nije nada: jer što čovjek vidi, zašto se tome još nada? Ali ako se nadamo onome što ne vidimo, onda to sa strpljivošću čekamo" (Rimljanima 8:24, 25). Kršćanin mora iskazivati i vjeru i nadu, jer stvarnost vječnog života nije opipljiva, već nešto što vjernik prima kroz nadu i vjeru. Glavna razlika između prave i lažne religije je ta što će jedna rezultirati istinskom stvarnošću i pravom nagradom, dok druga pruža samo veliku iluziju i neostvarivu nagradu. Vjernik mora preuzeti odgovornost za pažljivu procjenu kako bi vidio je li njegovo uvjerenje utemeljeno na pravim Božjim obećanjima ili ga je đavao nahranio s nekoliko biblijskih stihova s namjerom da ga prevari.

Đavao zna kako koristiti biblijske stihove za obmanu. Otac laži rekao je Evi: "Nećete vi umrijeti" (Postanak 3:4). Ovo je još uvijek vrlo popularna laž koju ovjekovječuju razne denominacije i filozofije.

"Priznati" i "Vjerovati" u "Gospodina Isusa"

Lako je uzeti biblijski redak i iz njega iščitati više nego što je zapravo navedeno. Kada postoji stotinu i devet redaka koji spominju spasenje, a ljudi svoju vjeru grade samo na jednom ili dva teksta – imamo razloga za ozbiljnu zabrinutost. Da je Bog želio da svoju vjeru gradimo na samo jednom ili dva retka, zašto bi nam osigurao cijelu Bibliju? Osim ako ne razmotrimo sve tekstove o nekoj temi i ne uskladimo ih, nismo ispravno razdijelili Riječ Istine. Biblija često navodi nešto na jednom mjestu, a zatim na drugo mjesto stavlja redak koji to pojašnjava. Istraživač mora stvari vrlo pažljivo ispitati. Bog nikoga otvoreno ne sprječava da vjeruje u ono što želi. Samo oni koji usklade sve tekstove o nekoj temi shvatit će vječnu istinu koju Biblija uči.

Pavao kaže: "Ako dakle svojim ustima priznaješ Gospodina Isusa, i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio iz mrtvih, bit ćeš spašen [grč. sozo]. Jer srcem se vjeruje za pravednost, a ustima se priznaje za spasenje" (Rimljanima 10:9, 10). Pavao govori o dvije stvari koje vjernik mora učiniti - "priznati svojim ustima" i vjerovati da ga je "Bog uskrisio iz mrtvih". Vjera u Isusovu smrt i uskrsnuće donijet će "pravednost" ili opravdanje. Međutim, pojedinac također mora dati "priznanje za spasenje". On mora prisvojiti svoju vjeru i javno je izražavati u svom svakodnevnom životu. To je ono što bi učinio pravi vjernik. To nije ono što bi učinio netko čiji je život lišen duhovne stvarnosti.

Rimljanima 10:13 nastavlja: "Jer tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen [grč. sozo]." Pred vjernika se postavlja samo jedan zahtjev. Isti apostol ne umanjuje vrijednost onoga što je rekao u prethodnim recima, već samo naglašava da je vjera u Isusa jedino sredstvo da budemo "spašeni" od naših grijeha ili osude koja stoji protiv nas. Kao što je već prikazano, takva vjera podrazumijeva mnogo više od usputnog izražavanja riječima.

Svesrdna vjera i posvećenje vode do nebeske nagrade, ali ne smijemo pretpostaviti da puko "prizivanje" imena Gospodnjeg bilo kome jamči nebo.

"Sav Izrael bit će spašen"

Mnogi su ljudi bili zabrinuti za Židove koji nisu prihvatili Krista. Prema tradicionalnom razmišljanju, oni su izgubljeni. Slijedom toga, na Židove se vršio pritisak da prihvate Krista. Ne bi bilo tako strašno da su ih usrdno molili Evanđeljem, ali češće su Židovi bili ogorčeno progonjeni na najnekršćanskiji način. Bili su izloženi raznim vrstama propagandne mržnje i zlostavljanja samo zato što su Židovi. Naravno, kršćani su bili jako motivirani; na kraju krajeva, oni su samo htjeli "spasiti" Židove. Gotovo pet milijuna Židova ubijeno je u naše doba. Velik dio mržnje prema njima, nažalost, naučen je iz crkvene povijesti. Isus nije bio izvor mržnje prema svom narodu. Ako su kršćanske crkve

gravitirale prema mržnji spram Židova, to je došlo od drugog gospodara.

Pavao govori o pomirenju Židova i njihovog Mesije. Rimljanima 11:26 kaže: "I tako će sav Izrael biti spašen [grč. sozo]: kako je pisano: Doći će sa Siona Izbavitelj i odvrgnut će bezbožnost od Jakova." Kad dođe vrijeme da se Židovi pomire sa svojim Mesijom, njihovo će obraćenje doći lako i bezbolno. "Izbavitelj" će doći s gore Sion, gdje je uspostavljeno Davidovo prijestolje. Židovi će ga prihvatiti kao nasljednika Davidovog prijestolja. On će "odvrgnuti bezbožnost od Jakova". Priča o Isusu i njegovoj naravnoj braći nije mogla imati sretniji kraj. "Sav Izrael bit će spašen." Hoće li oni biti spašeni na nebo? Ne, ali bit će spašeni od osude koja je bila usmjerena protiv njih, kao i protiv svih ljudi. Primit će "oproštenje" za svoje grijeh. Bog će sa Židovima sklopiti Novi savez, koji će biti zapisan u njihovim srcima, a ne na kamenim pločama (Jeremija 31:31-34). Rezultati će biti čudesni. U uskrsnuću će se sva djela puna mržnje koja su ljudi počinili reproducirati na njihovu sramotu. Djela ljubavi i dobrote zauvijek će se slatko pamtit.

Nebo - sigurna luka za prošle grijeh?

"Bit će uskrsnuće mrtvih, i pravednika i nepravednika" (Djela apostolska 24:15). Ono što je učinjeno u nesavršenom svijetu reproducirat će se u savršeno vođenom i uređenom društvu. Bog kaže: "Nije li moj put jednak (pravedan)?" (Ezekiel 18:25). Stvari učinjene sa zlom namjerom koje nisu bile riješene u ovom životu, bit će riješene u "vremenima obnove svih stvari, o kojima je Bog govorio na usta svih svojih svetih proroka" (Djela apostolska 3:20, 21). Nitko se neće izvući ni s čim. U "obnovljenju" će čovječanstvo ispraviti sva prošla zla djela. Dobra i ljubazna djela donijet će slatko sjećanje. Jedan od razloga zašto je nebo tako popularno jest taj što ljudi misle da će na nebu prošli grijesi biti izbrisani – nitko se neće morati suočiti sa svojom prošlošću. Onima koji budu prosuđeni dostojnima prvog uskrsnuća prošli će grijesi biti izbrisani. Međutim, to su sveti koji su blisko slijedili stope svog Učitelja, koji su svoje haljine očuvali "bijelima i čistima" te neokaljanima od svijeta. Svi ostali će se vratiti iz groba kako bi vidjeli svoju prošlost otvorenu na uvid svima.

Što kažu Pisma? "Ne čudite se tome: jer dolazi čas, u koji će svi koji su u grobovima čuti njegov glas, i izaći; oni koji su činili dobro, na uskrsnuće života; a oni koji su činili zlo, na uskrsnuće osude [ispravno prevedeno, suda]" (Ivan 5:28, 29). Bog je "odredio dan u koji će suditi svijetu po pravdi preko onog čovjeka [čovjeka Krista Isusa] kojega je postavio; o čemu je dao jamstvo svim ljudima time što ga je uskrisio iz mrtvih" (Djela apostolska 17:31). Čovječanstvo će se vratiti na zemlju u "obnovljenju" s punom prilikom da nadvlada svoje prošle promašaje i da raste u milosti, spoznaji i vrlini. Ovo će biti iskustvo izgradnje karaktera za one koji izađu kako bi bili iskušani tijekom Kristove vladavine. Ljudi će naučiti da ne postoji brzi lijek za život proveden bez ljubavi prema Bogu ili prema bližnjemu. Put natrag do Boga dugačak je koliko i put od Boga. Božji su putovi jednaki.

POGLAVLJE SEDMO

"Nama koji se spašavamo"

"Jer je besjeda o križu onima koji propadaju ludost; a nama koji se spašavamo ona je Božja sila."

Korinćanima 1:18

OVO je redak koji bi neki upotrijebili da dokažu kako je "biti spašen" konačna transakcija te da je svaki vjernik koji priznaje Krista spašen za nebo i ne može biti "odspašen". Pretpostavlja se da je to moćno evanđeosko propovijedanje koje svakoga tko priznaje Krista dovodi do vrata neba.

Zabilježen je slučaj svećenika s biblijskog sjemeništa koji je prolazio lokalnim susjedstvom. Od svih se studenata sjemeništa zahtijevalo da idu od vrata do vrata s porukom otprilike ovakvom: "Kada biste danas umrli, znate li biste li išli na nebo?" Jedna je osoba odgovorila da ne želi preduhitriti Boga u donošenju suda te je ponizno rekla: "Bog je moj sudac, a ja ne mogu i neću suditi svoj vlastiti slučaj pred Bogom." Student sjemeništa je rekao: "Kakva je to slaba vjera koju imaš? Ovdje i sada mogu ti zajamčiti nebo." Rekao je toj osobi da će joj, ako izmoli ovu molitvu, nebo biti zajamčeno. Ona glasi:

"Dragi Isuse: Znam da sam grešnik. Znam da ne mogu sam sebe spasiti. Znam da si ti umro na križu za moj grijeh. Molim te da uđeš u moje srce, oprostiš mi grijehe i odvedeš me na nebo kada umrem. Amen."

Nažalost, ovakva vrsta propovijedanja odvija se gotovo posvuda uživo, na radiju i na televiziji. Citirajući jedan ili dva biblijska retka, propovjednici nude besplatne karte za nebo, dok izostavljaju ogroman broj biblijskih redaka koji sugeriraju druga potrebna mjerila. Ovakva vrsta propovijedanja vrlo je popularna u današnjem društvu lakih vrlina. Tko im može dokazati da su u krivu jer nude besplatan prolaz na nebo? Zadovoljava se emocionalna čežnja za sigurnošću kada se vjeruje da je uz jednostavno priznanje,

poput "Prihvaćam Isusa kao svog Spasitelja", nebo sigurno. Isus nikada nije nudio nebo na tako jednostavnoj osnovi. Sjećate li se kako je plemića kojeg je volio odvratio od vječnog života učinivši uvjete teškima?

Što ćemo reći o Pavlovim riječima: "nama koji se spašavamo"? (1. Korinćanima 1:18) Ovdje nalazimo da su prevoditelji bili malo previše opušteni. Oni su očito vjerovali u teologiju da si ili "spašen" ili nisi "spašen". Međutim, grčka riječ [sozo] "spašen" korištena ovdje jasno znači "biti u procesu spašavanja". To nije zauvijek ostvarena činjenica, već trajni proces.

New American Standard Bible, Greenov Interlinear Greek English i većina točnih modernih prijevoda podržavaju misao o tekućem spasenju za "proces spašavanja". Citirajući cijeli redak iz New American Standard Bible, čitamo: "Jer riječ o križu je ludost onima koji propadaju, ali nama koji se spašavamo ona je Božja sila." Kako je lijepo ovo ispravno čitanje. Nekima se to možda neće svidjeti jer im oduzima ono "spašen" za nebo kao dovršenu činjenicu. Svatko tko traži istinu Božje Riječi mora imati dobro, iskreno srce te težiti razumijevanju i usklađivanju Biblije.

Ovaj stih govori o "spašavanju" kao trajnom procesu koji će u konačnici dovesti do nebeske nagrade. To nije gotova činjenica, kao što bi King James verzija sugerirala. Pojedinaac koji ostane sljedbenik Učiteljevih stopa može se nadati nebeskoj nagradi. Riječ "spašen", kada se proširi, može imati konotaciju neba. Još tri retka impliciraju da je nebo konačno značenje riječi spašen. Putovanje prema nebu počinje s "oprostanjem grijeha" i darom "Duha", ali cilj kršćanskog putovanja jest "živjeti i kraljevati s Kristom".

"Jer mi smo Bogu ugodan miris Kristov, među onima koji se spašavaju [grč. koji su u procesu spašavanja, Greenova Interlinear Bible] i među onima koji propadaju [grč. koji se gube, Greenova Interlinear Bible*]" (2. Korinćanima 2:15).*

Prevoditelji su zanemarili doslovne zahtjeve grčkog jezika i odabrali riječi "spašen" i "izgubljen" kao gotovu činjenicu. Pažljiva procjena onoga što Pisma govore pomaže u izbjegavanju pogrešnih zaključaka. Kršćani se "spašavaju" kada spasenje uključuje razvoj svetosti i zaodijevanje u Kristov um. Izvan Krista, svijet se "gubi" ili propada. To znači da ljudi umiru. Znači li to da su izvan Božje milosti? Ne. Oni propadaju kada siđu u grob, ali svi će u svojim grobovima "čuti njegov [Isusov] glas, i izaći" (Ivan 5:28, 29). Uskrsnuće mrtvih pruža budući dan spasenja za svijet.

Matej 10:22, 23 kaže: "I svi će vas mrziti zbog moga imena: ali tko ustraje do kraja, taj će biti spašen [grč. sozo]. A kad vas počnu progoniti u ovom gradu, bježite u drugi."

Vjernik "mora ustrajati do kraja" u mržnji svijeta kako bi primio kraj svoje vjere - spasenje. Svatko može ući u utrku s razumnim kvalifikacijama, ali rijetki trijumfalno prolaze ciljem. Kraj naše vjere je, kako Petar kaže, "spasenje [naših] duša" (1. Petrova 1:9). Apostol govori o "kraju naše vjere", a ne o njezinu početku.

Matej 24:12, 13 kaže: "I zato što će se bezakonje umnožiti, ohladnjet će ljubav mnogih. Ali tko ustraje do kraja, taj će biti spašen [grč. sozo]."

Ovaj se tekst rijetko citira jer ne nudi lako spasenje. Isusovi učenici moraju vjerno podnositi životne kušnje dok ljubav mnogih možda slabi. Samo takvi primaju pohvalu: "Valjaš, slugo dobri i vjerni" (Luka 19:17). Zašto toliko mnogo ljudi želi pohvalu "valjaš" a da nisu valjano činili?

Bog se ne da izrugivati: "Jer što god čovjek sije, to će i žeti. Jer tko sije u svoje tijelo, od tijela će žeti propadljivost; a tko sije u Duh, od Duha će žeti život vječni" (Galaćanima 6:7, 8). Velika je zabluda za svakoga nadati se da će biti "spašen" dok živi životom lišenim duhovne stvarnosti.

Ne postoji biblijska potpora za lak ulazak u nebo. Ipak, neki propovjednici tvrde da sva djela umanjuju milost. To je također pogreška.

Djela nužna za spasenje su djela karaktera i vjere. Kršćanin se mora obući u sve "milosti" "Duha". To su djela milosti ostvarena u kršćaninu po svetom Duhu. Kršćanin se mora obući u "Gospodina Isusa Krista". Kako netko može biti Kristov sljedbenik na bilo koji drugi način? Oblik djela koji se s pravom osuđuje u Bibliji može se odnositi samo na vanjska djela ili djela samopravdanja. Ona, svi će se složiti, nikoga ne mogu preporučiti Bogu. Međutim, unutarnja djela poboljšanja karaktera i vjere neophodna su za kršćanski rast u Kristu.

Marko 13:13 glasi: "I svi će vas mrziti zbog moga imena: ali tko ustraje do kraja, taj će biti spašen [grč. sozo]."

Ovdje Riječ u fokus stavlja konačni cilj zbog kojeg nam je dano "oprostenje grijeha" i "Duh". Cilj je doživjeti promjenu proslavljenja koja će nas ujediniti s našim ljubljenim Učiteljem. Kao što Pavao kaže: "Vjerna je riječ: Jer ako s njim umriješmo, s njim ćemo i živjeti; ako trpimo, s njim ćemo i kraljevati; ako ga zaniječemo, i on će zanijekati nas" (2. Timoteju 2:11, 12). Gospodina se može zanijekati riječima, ali češće to znači zanijekati ga svojim životom i postupcima. Postoje strogi zahtjevi za svakog Učiteljevog sljedbenika. "Trpjeti" i biti "mrtav" s Isusom nije lako. Bit će potrebna krajnja revnost da bi se živjelo kao istinski Kristov učenik.

"Spašen: Ali tako kao kroz oganj"

U 1. Korinćanima 3:15 "oganj" donosi spasenje. Čitamo: "Ako čije djelo izgori, pretrpjet će štetu: a on sam će se spasiti [grč. sozo]; ali tako kao kroz oganj." Dvije klase grade na "temelju Krista". Jedna klasa gradi "zlatom, srebrom i dragim kamenjem". Druga gradi "drvom, sijenom i slamom". Kršćaninova vjera bit će podvrgnuta "ognju" kako bi se ispitala struktura njegove vjere. Oni koji grade "zlatom, srebrom i dragim kamenjem" čiste Riječi Gospodnje moći će proći "vatrene kušnje". Oni koji na Kristovom temelju grade s pogrešnom teologijom koja ne usklađuje Pisma naći će se u nevolji. "Drvo, sijeno i slama" ljudske tradicije i popularnih zablude neće izdržati. Struktura njihove vjere bit će progutana u vatrenim kušnjama koje će Gospodin donijeti na njih, ali budući da su gradili na pravom Kristovom temelju, bit će "spašeni" u smislu izbjavljenja iz ognja. Međutim, pretrpjet će gubitak "života i kraljevanja s Kristom". Gospodin u svom milosrđu ima mjesto za ove jadne graditelje - pred prijestoljem, gdje će mu "služiti dan i noć u njegovom hramu" (Otkrivenje 7:14-17).

"Oni koji se posvećuju"

"Jer je jednim prinosom usavršio zauvijek [jednom zauvijek] one koji se posvećuju" (Hebrejima 10:14). Ovaj se tekst koristio kao dokaz da su jednom sveobuhvatnom žrtvom Gospodinovi sljedbenici "posvećeni" zauvijek. Istina je da je naše opravdanje dovršeno djelo koje je Krist osigurao kada je uzašao u Božju prisutnost "za nas". To ne može biti proces opravdavanja ili "procesa bivanja opravdanim". Onog trenutka kada Bog prihvati naše posvećenje da vršimo Njegovu volju, od tog trenutka primamo opravdanje ili "oproštenje grijeha". To nije tekuća aktivnost. Opravdani smo našom vjerom u Krista.

Posvećenje je druga stvar. Nalazimo se u neprekidnom procesu posvećenja sve dok se ono ne ostvari. Posvećenje znači "biti očišćen" ili stanje "svetosti", prema Strongu* (br. 38). To znači težiti za Božjom svetošću, "bez koje nitko neće vidjeti Gospodina". "Ovo je naime volja Božja,

vaše posvećenje" (1. Solunjanima 4:3). To je trajno djelo u svakom pravom kršćaninu.

Hebrejima 10:14 koristio se za naučavanje onoga što grčki jezik ne kaže. Rotherham ga ispravno prevodi: "Jer jednim je prinosom usavršio zauvijek one koji postaju sveti." Svako istinsko čitanje trebalo bi imati "koji postaju sveti" ili "koji se posvećuju".

Prevoditelji su općenito učinili veliku uslugu svima koji vole Bibliju. U procesu prevođenja moraju se donositi prosudbe. Ponekad je lako donijeti pogrešne prosudbe koje se čine prilično nedužnima. Izraz "usavršio zauvijek" odnosi se na opravdanje, koje je trajna osnova za oproštenje grijeha. To je gotova činjenica za sve koji su u Kristu. Krist ne mora umirati iznova i iznova za naše opravdanje. Umro je jednom i "više ne umire" (Rimljanima 6:9). To je u suprotnosti sa židovskim uređenjem kada su grešnici morali prinositi opetovane žrtve za svoje grijeha jer im te žrtve, zapravo, nikada nisu zbilja odnijele grijeha. Prevoditelji nisu uvidjeli razliku između opravdanih ("usavršenih zauvijek") i "posvećenih". "Usavršen zauvijek" odnosi se na oproštenje grijeha ili opravdanje osigurano kroz dovršeno Kristovo djelo. "Postajati svetim" trajno je djelo u svim kršćanima. Božje djelo u nama je naše "posvećenje" ili "postajanje svetima".

*(Fusnota: Strongova iscrpna konkordancija, autor James Strong, S. T. D., L. L. D., izdavač Baker Book House, Grand Rapids, MI izdanje 1987.)

U Rimljanima 12:1, 2 čitamo: "Zaklinjem vas dakle, braćo... da prikazete svoja tijela kao žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu... I ne suobličujte se s ovim svijetom: nego se preobrazite obnovom svoga uma..." Ovaj tekst ne ostavlja mjesta za one koji žive živote lišene duhovne stvarnosti. Kršćanin mora biti "preobražen obnovom" svoga uma. Ako to ne učini, bit će "suobličen s ovim svijetom". Čovjek je ili "vođen Božjim Duhom" ili se "suobličava s ovim svijetom" koji je pod vladarom tame.

Božja volja vrši se na nebu. Uvijek se vršila i uvijek će se vršiti. Bog je predan tome da se Njegova volja vrši. U razvoju Božjeg plana, oni koji žele živjeti izvan njegove volje ne mogu se nadati vječnom životu na nebu ili na zemlji. Bog ne daje "oproštenje grijeha" nikome tko želi imati dozvolu za grijeh. Oni koji nalaze zadovoljstvo u nepravdnosti ne mogu uživati zajedništvo s Bogom i njegovim dragim Sinom. Bog je imao rješenje za grijeh i prije nego što je stvorio čovjeka na zemlji. Rješenje je bilo vrlo jednostavno i konačno - smrt. Prije rođenja nismo znali ništa - ni životna zadovoljstva ni njegove boli. Kako je bilo prije nego što smo se rodili, tako je i nakon što umremo, s iznimkom nade u "uskrснуće mrtvih". "Plaća za grijeh je smrt; ali dar Božji je vječni život po Isusu Kristu, Gospodinu našem" (Rimljanima 6:23).

POGLAVLJE OSMO

Kada "milost više nije milost"

"Tako dakle i u sadašnje vrijeme postoji ostatak po izboru milosti. A ako je po milosti, onda više nije od djela: inače milost više nije milost. Ali ako je od djela, onda više nije milost: inače djelo više nije djelo." Rimljanima 11:5, 6

DANAS postoji "pokret milosti" koji zanemaruje Pavlovu primjenu "milosti" na "izbor", izvlači je iz konteksta i primjenjuje "milost" na cjelokupni kršćanski život. Oni tvrde da Bog bezuvjetno prihvaća grešnika u Isusu. Oni govore grešnicima da, iako su njihovi grijesi kao "skrlet", postat će "bijeli kao snijeg" (Izaija 1:18). Zatim idu dalje te govore da, ako Bog može lako ukloniti grijeh kada grešnik prihvati Krista, Bog to može nastaviti činiti. Stoga kršćanski grijesi nakon što prihvate Krista ne predstavljaju Bogu problem.

Čovjek ne prelazi trenutno iz života grijeha u život svetosti. Prvo, grešnik se mora pokajati za svoje grijehe i grešno stanje. Drugo, mora se obratiti ili se odvratiti od činjenja grijeha ili simpatiziranja istog. Treće, on mora reformirati i preoblikovati svoj način života od grijeha ka traženju da se hrani Gospodnjom riječi. Četvrto, to mora dovesti do učenitva ili posvećenja vršenju Božje volje. Ova četiri koraka mogu se poduzeti brzo, ili mogu proći tjedni, mjeseci ili godine kako bi se postiglo stanje srca koje je potrebno prije nego što Bog dodijeli opravdanje vjerom u Kristovu žrtvu.

Bog bezuvjetno prima one koji mu dolaze po Isusu tek nakon što se grešnik pokajao za grijeh, obratio se, reformirao svoje srce i um i konačno se posvetio tome da bude Kristov učenik. Pretpostaviti da Bog prihvaća grešnika dok on još uvijek živi životom grijeha bila bi pogreška. Cjelokupna svrha Božjeg izbora i milosti nije održavati grešnike. Nikome nije potrebna Božja milost da bi griješio. Grijeh grešnicima dolazi prirodno. Čak i nakon što netko primi Božju milost, Pavao potiče: "Kao suradnici njegovi opominjemo vas da ne primite uzalud milosti

Božje" (2. Korinćanima 6:1). Milost primljena od Boga koja kršćanina ne privlači Bogu jest "uzalud primljena milost".

"Izbor po milosti" nije po djelima. Bog nije odabrao ili izabrao ikoga da bude privučen njegovom sinu zato što su njegova ili njezina djela naišla na Božje odobravanje. Pavao tvrdi da "milost ne bi bila milost" da je Bog izabrao samo one pojedince koji su sposobni za djela koja bi mu bila ugodna. Bog "milošću" bira one koje odabere da budu "sukladni slici njegova Sina" (Rimljanima 8:29). Bog bira ljude kao što lončar bira glinu od koje želi napraviti posudu za čast. Glina sama po sebi ima malu vrijednost. Lončarov interes za glinu je u tome što on zna što njegova vještina i rad mogu učiniti od te neugledne gline. Lončarovom milošću, glina se oblikuje, formira, peče i na kraju glazira u posudu rijetke ljepote.

Bog, veliki lončar, ne voli nas samo zbog onoga što jesmo, već zbog onoga za što vidi da može načiniti od nas. Ako se glina ošteti u njegovim rukama, lončar ju može preoblikovati ili čak odbaciti. Bog ima iste privilegije kao i svaki lončar; stoga je njegova "milost" najočitija u odabiru gline.

Bog je poslao Jeremiju u lončarevu kuću kako bi naučio način na koji se Bog ophodi sa svojim narodom (Jeremija 18:1-10). Jeremija je vidio lončara kako radi s glinom, ali onda se glina "pokvarila u lončarevoj ruci". S ljudskog gledišta o božanskom lončaru to se ne bi smjelo dogoditi. Pretpostavlja se da kada Bog položi ruke na glinu, ona mora odgovoriti na njegovu suverenu moć. Glina se ne može "pokvariti" u njegovoj ruci. Ali, to nije pouka koju je Jeremija naučio.

Bog je obavijestio Jeremiju da će se, kada je obećao "izgraditi i posaditi" kraljevstvo, a oni kojima je dao takva obećanja budu neposlušni, Bog pokajati za dobro koje je obećao. Također je poučio Jeremiju da Božja osuda da "sruši i uništi" kraljevstvo nije bila neopoziva, jer ako se ta nacija pokaje i učini ono što je ispravno, on će se "pokajati" zbog svoje osude protiv njih. Pouka pokazuje da Bog uzima u obzir reakciju ljudi i naroda kako u presudama tako i u blagoslovima.

Pavao uči da Bog nikoga ne odabire zbog dobrih djela. Nitko nije dostojan visokog poziva. Svi su izabrani na temelju Božje milosti - a ne na temelju osobnih zasluga. Da smo bili izabrani zato što smo bili bolji od drugih, svetiji, savršeniji, kreposniji ili bilo što više od drugih, onda bi naš odabir bio na temelju djela, a ne na temelju Božje milosti. Milost ne bi bila milost. To je pouka iz Rimljanima 11:5,6 - Božji izbor njegova naroda temelji se na Božjoj milosti, a ne na temelju naših djela.

Psihologova preinaka Boga

Kada je moderna psihologija ušla u religiju, počele su se događati čudne stvari. Od kršćanina se više nije očekivalo da bude preoblikovan na Božju sliku kako bi dijelio njegovu svetost. Moderna se psihologija ne bavi svetošću. Psiholog prima svog klijenta bez osude, bez ikakvog moralnog osuđivanja - to se definira kao bezuvjetno prihvaćanje. Neki kršćanski psiholozi stvorili su sličnu sliku o Bogu, tvrdeći da Bog bezuvjetno prihvaća grešnika. Iako današnji psiholog ne tvrdi da voli svoje klijente, suvremeni koncept Boga jest taj da on voli svog klijenta. Stoga, Bog nastoji pomoći svom klijentu da voli i prihvati sebe kako bi zatim mogao voljeti i prihvatiti druge. To opisuje boga psihologije. Pretpostavlja se da će Bog bezuvjetno primiti sve grešnike koji mu se obrate i spasiti ih na nebo.

Rezoniranje "slobodne milosti" jest da jednom kada je netko spašen on ili ona ne može biti nespašen. Prema tome, ako vjernik dođe s grijesima kao "skrlet", svi oni zauvijek postaju bijeli kao snijeg. Ako milost to može učiniti za grešnika kada on prihvati Krista, onda to može činiti i tijekom cijelog vjernikovog života. Ovo gledište tvrdi da grijeh nakon toga nikada ne predstavlja barijeru između Boga i njegovog klijenta. Naravno, Bog želi da vjernik napreduje prema pravednosti, ali ne bi dopustio da malo nepravdnosti umanju njegovo prihvaćanje vjernika. Pretpostavlja se da je Božja milost beskonačna te bi sva djela koja bi kršćanin mogao činiti služila samo umanjenju Božje milosti. Ovo gledište daje privid razumnosti, ali se ne može uskladiti s Biblijom.

Kaže se da dvije stvari označavaju ljudsku pokvarenost: (1) Kada čovjek nema Boga. (2) Kada čovjek ima boga koji nije ništa viši od njega samog. Potonje stanje nastaje kada ljudi stvore Boga na svoju vlastitu sliku. Radi li čovjek boga od drveta i kamena ili stvara boga koji nosi njegovu vlastitu sliku kroz filozofiju, to je isto. I u jednom i u drugom slučaju to je idolopoklonstvo. Nažalost, zloupotreba i izvrtnje Božje Riječi često se čini kako bismo stvorili Boga na našu vlastitu sliku.

Prima li Bog grešnika bezuvjetno?

Kada se umjesto biblijskog jezika koristi jezik psihologije, javljaju se problemi. Iako Bog doista voli svijet i dao je svog sina da osigura spasenje, sasvim je očito da se samo manjina obvezala postati sljedbenicima Učiteljevih stopa. Bog još nije poduzeo masovni program obnove koji će rehabilitirati grešni svijet.

Dolazi dan kada će Bog "izliti svoga Duha na svako tijelo" (Joel 2:28). Taj dan još nije došao i čeka točku u Kristovom drugom dolasku kada će uspostaviti svoje kraljevstvo na zemlji u sili i velikoj slavi. S ovog stajališta Bog uopće nije primio grešni svijet, iako je njegov Sin osigurao plaću za grijeh. Pogledajmo neke retke iz Svetog pisma koji opisuju kako će to izgledati kada proces uklanjanja grijeha bude u tijeku. Sve su ovo budući događaji:

"Niti će uđiti niti će uništavati na svoj mojoj svetoj gori... jer će zemlja biti puna spoznaje GOSPODNJE, kao što vode prekrivaju more" (Izaija 11:9).

"Vuk će boraviti s janjetom, leopard će ležati s jarićem; i tele i mladi lav i tovljenik bit će zajedno; a malo dijete će ih voditi" (Izaija 11:6).

"Tada će se otvoriti oči slijepima i otčepit će se uši gluhima. Tada će hromi skakati kao jelen, i jezik nijemoga će pjevati" (Izaija 35:5, 6).

"I oni koje je Gospodin otkupio će se vratiti [iz groba] i doći će u Sion s pjesmama i s vječnom radošću nad svojim glavama: zadobit će radost i veselje, a tuga i uzdisanje će pobjeći" (Izaija 35:10).

"On će progutati smrt u pobjedi; i Gospodin BOG otrt će suze sa svih lica; ...I reći će se u taj dan: Gle, ovo je naš Bog; čekali smo ga i on će nas spasiti: ovo je GOSPODIN; čekali smo ga, radovat ćemo se i veseliti u spasenju njegovom" (Izaija 25:8,9).

"On čini da prestanu ratovi do kraja zemlje; on prebija luk i lomi koplje; kola spaljuje ognjem. Umirite se i znajte da sam ja Bog: bit ću uzvišen među neznabošcima, bit ću uzvišen na zemlji" (Psalam 46:9,10).

"Oholi pogledi čovjeka bit će poniženi, i oholost ljudi bit će srušena, i samo će GOSPODIN biti uzvišen u taj dan" (Izaija 2:11).

"Sud ću također staviti uz užu, i pravednost uz visak: a tuča će pomesti utočište laži, i vode će preplaviti skrovišta" (Izaija 28:17).

"Da se na ime Isusovo prigne svako koljeno" (Filipljanima 2:10).

Ovi reci samo su neki koji ukazuju na to da Božja svrha obnavljanja čovječanstva čeka veličanstveno ispunjenje. Niti jedan od prethodnih stihova neće promašiti svoje ispunjenje. Mnogi misle da je Božji plan spasenja ograničen na ovo sadašnje vrijeme. Oni misle da je Bog ograničen radom raznih organizacija koje trenutno tvrde da nastoje spasiti svijet čovječanstva. To je ozbiljna greška. U sadašnje vrijeme Bog izabire nevjestu za svoga ljubljenoga Sina. Baš kao što je otac nekoć birao nevjestu za svoga sina, tako je Bog pomno birao "Kristovu nevjestu", to "malo stado", koje će živjeti i kraljevati s Kristom. Nad kime će oni kraljevati? To zahtijeva jedno drugo vremensko razdoblje u Božjem planu kada će se svijetom čovječanstva upravljati, kada će ga se rehabilitirati, oprati, očistiti i vratiti u Očev dom. Na kraju će biti obnovljeni kao sinovi, baš kao što je Adam bio "sin Božji" (Luka 3:38). Stoga se svi ovi biblijski stihovi mogu uskladiti smještanjem u njihov pravilan vremenski slijed.

U tvrdnji da Bog prima grešnike bezuvjetno skrivena je tajna čežnja za izbjegavanjem suda. Moderna psihologija izbjegava svaki sud. Nemojte se zavaravati: Bog je Bog suda. Upravo zato što u početku nije mogao primiti grešnike, on je pronašao način da ukine osudu na smrt i prokletstvo. Grešniku je za opravdanje u Evanđeoskom dobu bilo potrebno pomirenje Kristovom krvlju. Kada svijet čovječanstva bude vraćen u život tijekom Tisućljeća, neće biti primljeni bezuvjetno. Trebat će im Posrednik, "Jer jedan je Bog i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, koji je sebe dao kao otkupninu za sve, da se posvjedoči [svima onima istima] u pravo vrijeme" (1. Timoteju 2:5,6). "Ako je riječ izrečena po anđelima bila postojana te je svaki prijestup i neposluh dobio pravednu plaću", bilo bi glupo vjerovati da je Bog toliko željan doprijeti do grešnika da je odložio sud (Hebrejima 2:2). "GOSPODIN je Bog znanja, i po njemu se važu djela" (1. Samuelova 2:3).

Nitko ne izmiče Božjem pravednom sudu. Nije da Bog svaljuje osudu za grijeh odmah na ljude. "Grijesi nekih ljudi su unaprijed očiti, idući naprijed na sud; a nekim ljudima oni slijede poslije" (1. Timoteju 5:24). Za grijehe koji "slijede poslije", Bog "je odredio dan, u koji će suditi svijetu po pravdi preko onog čovjeka kojega je postavio; o čemu je dao jamstvo svim ljudima time što ga je uskrisio iz mrtvih" (Djela apostolska 17:31). Svijet će se naći na kušnji pod Kristovom vladavinom (Otkrivenje 20:6,12,13). To ne opisuje bezuvjetno prihvatanje.

POGLAVLJE DEVETO

"Jer milošću ste spašeni po vjeri"

"Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar: ne od djela, da se tko ne bi hvalio. Jer mi smo njegovo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela, koja je Bog unaprijed pripremio da u njima hodimo." Efežanima 2:8-10

BOŽJA pravda nije zahtijevala da On ikome donese spasenje. Bile su to Božja ljubav i milost koje su doprle do nas kako bi omogućile sredstva za naš oporavak. Mi kršćani smatramo se spašenima od naših grijeha posredstvom vjere u Kristovo otkupiteljsko djelo. Nikakva djela koja bismo mogli učiniti ne bi mogla ukloniti osudu na smrt koja stoji protiv nas. To je ono što se misli pod "nije od vas". Kršćani općenito priznaju da ono što smo primili "nije od djela, da se tko ne bi hvalio". Nitko nije zaslužio takvu naklonost. Stoga, ako nije po zasluži, onda mora biti od "milosti".

Kršćanin ne može nastaviti u zlim djelima i zazivati još više Božje milosti. Pavao jasno daje do znanja da smo "mi njegovo djelo stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela". Osposobljeni smo činiti "dobra djela" jedino Božjom milošću. Bog djeluje u svom narodu "da hoće i čine po njegovom dobrom zadovoljstvu" (Filipljanima 2:13). Osim ako se takva preobrazba srca i karaktera nije dogodila, upitno je jesu li takvi "njegovo djelo". Pavao kaže: "Hoćemo li ostati u grijehu, da milost izobiluje? Nipošto" (Rimljanima 6:1, 2).

Kršćani, koliko god bili iskreni, ipak griješe, ali ne svojevrijedno, jer oni žele činiti pravednost. Jedna je stvar biti svladan ljudskom slabošću, a sasvim druga živjeti po tijelu. Kada nam se kaže da neki "nanovorođeni" kršćani imaju način života nimalo drugačiji od svijeta, i da milost nadoknađuje taj nepreporođeni način života, u to je teško povjerovati. "Jer oni koji su po tijelu, misle na ono što je tjelesno; a oni koji su po Duhu, na ono što je duhovno. Jer tjelesno razmišljati je smrt; a duhovno razmišljati je život i mir" (Rimljanima 8:5).

"Vjera... nije od vas: Božji je to dar"

"Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas" (Efežanima 2:8). Ovdje se postavlja pitanje opskrbljuje li Bog vjerom jednako kao i milošću. Prakticira li pojedinac vjeru ili vjera dolazi kao dar? Odgovor je da Bog pruža temelj za vjeru u svojoj riječi. Pavao nam kaže: "Vjera, dakle, dolazi od slušanja, a slušanje po Božjoj riječi" (Rimljanima 10:17). U tom smislu Pavao kaže da vjera "nije od vas". Nitko ne bi mogao prakticirati vjeru bez neke osnove ili platforme za to. Bog osigurava platformu za vjeru. Ovo ne bi trebalo tumačiti na način da pojedinac ne mora prakticirati osobnu vjeru. Jasno je napisano: "A bez vjere nemoguće mu je ugoditi" (Hebrejima 11:6). Drugim riječima, kada Bog pruži temelj za vjeru, pojedinac mora biti voljan s punom sigurnošću zakoračiti u Božja obećanja. Bog razvija našu vjeru kroz otkrivenja svoje ljubavi, kroz svoja obećanja i kroz svoju Riječ.

Pokret "slobodne milosti" nastoji svesti na minimum individualni unutarnji napor u procesu "bivanja spašenim". Nekima je to slatka glazba za uši - čuti da će im Bog zajamčiti prijevoz u nebo pukim javnim priznanjem da prihvaćaju Isusa kao svog Spasitelja. Kako je prikladno vjerovati da je s takvim priznanjem nebo zajamčeno i da se jednom "spašeni" više ne mogu biti "odspašeni". To je bolji posao od onog koji je Tetzel* nudio dok je prodavao oprostine (indulgencije) za grijeh. Da bi osigurao oprost, pojedinac je morao staviti pozamašnu svotu u Tetzelovu blagajnu. Pod uvjetima "slobodne milosti", nebo je zajamčeno Božjom milošću svima koji prihvate Krista. Čak i

kada ti prihvatitelji Božje milosti nastave griješiti, to nije važno, jer Božja je milost neograničena, a njegova ljubav bezuvjetna. Grešnik ne mora platiti oprost za grijeh, već ga besplatno dobiva od Krista. Ovo je nevjerojatna ponuda. Nije ni čudo što pjesma sirena "slobodne milosti" privlači sljedbenike. Zvuči gotovo predobro da bi bilo istinito. Zapravo, upravo o tome i jest riječ. Bog se ne da "izrugivati".

*(Fusnota: Johann Tetzl, dominikanski fratar koji je koristio taktike visokog pritiska za prodaju oprosta tijekom 1500-ih, znao je reći: "U trenutku kada čujete da vaš novac padne u kutiju, duša vaše majke će iskočiti iz čistilišta." The Church in History (Crkva u povijesti), autor B. K. Kuiper, izdavač William B. Eerdmans Publishing Company, Grand Rapids, MI. Rimokatolička crkva koristila je sustav oprostina kao sredstvo kojim bi pokajnički grešnici kupovali oslobođanje od grijeha.)

Religija je polje koje privlači sve vrste vjerovanja i sve vrste vjernika. Ono što je jedinstveno kod religije jest da ona ne mora biti istinita da bi imala sljedbenike. Svi umiru bez obzira u što vjeruju. Stojeći pred strašnom moći smrti, ljudi mogu zaniijekati njenu stvarnost i pretpostaviti da je Bog obvezan prenijeti te "besmrtnu dušu" u nebo. Što bi Bog učinio sa svim tim besmrtnim grešnicima na nebu? Njegova se volja tada ne bi vršila na nebu baš kao što se sada ne vrši na zemlji. To je popularno gledište, iako niti jedan redak iz Svetog pisma ne kaže da čovjek ima "besmrtnu dušu" ili "besmrtno bilo što". Ne, ni jedan jedini stih se ne može pronaći.

Ne ulazeći ovdje u cjelokupnu dubinu teme o duši, ponudit ćemo samo uzorak onoga što Biblija kaže. Primijetite kako ovi primjeri jasno otkrivaju da duša nije neumirući entitet i da može prestati postojati:

"Bilo je pak nekih ljudi, koji su se onečistili mrtvim tijelom [hebrejski nephesh, duša] čovjeka" (Brojevi 9:6).

"Duša [hebrejski nephesh] koja griješi, ona će umrijeti" (Ezekiel 18:4, 20).

"Jošua je zauzeo Makedu i udario ju oštricom mača, a njezinog je kralja potpuno uništio, njih i sve duše [hebrejski nephesh] koje su bile u njoj" (Jošua 10:28, 30, 32, 35, 37, 39).

"Njihova duša [hebrejski nephesh] umire u mladosti" (Job 36:14, margina).

"Bojte se onoga koji može uništiti i dušu [grčki psuche] i tijelo" (Matej 10:28).

"Spasit će dušu [grčki psuche] od smrti" (Jakovljeva 5:20).

Pretežnost biblijskih dokaza potvrđuje da je i sama duša podložna smrti. Ipak se zadržava basna da neumiruće duše idu u nebo gdje ih Bog mora primiti. Je li to istina? Nije, ali je li to važno? To je popularno i to je ono u što ljudi žele vjerovati. Tek u jutro uskrsnuća istina će svima biti u potpunosti poznata. Malahija kaže: "Tada ćete se vratiti i praviti ćete razliku između pravednoga i zloga, između onoga koji služi Bogu i onoga koji mu ne služi" (Malahija 3:18). Zacijelo će se očitovati sve što je istinito, kao i sve što je lažno. Nije li pisano: "Svakoga će se djelo očitovati: jer će ga Dan objaviti, jer će se ognjem otkriti; i oganj će iskušati svačije djelo" (1. Korinćanima 3:13). Bog se ne da izrugivati.

"Ne od djela, da se tko ne bi hvalio. Jer mi smo njegovo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela, koja je Bog unaprijed pripremio da u njima hodimo" (Efežanima 2:9, 10). Nitko se ne može hvaliti da ga djela čine prihvatljivim Bogu. Božja "milost" koja nam je pružena kroz Isusovu smrt i uskrsnuće jedino je sredstvo pristupa Bogu. Primivši "oproštenje grijeha" i "Duh" Božji, mi tada postajemo Božje "djelo, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela". Božje "djelo" u kršćaninu mora voditi k "dobrim djelima". "Dobra djela" uključuju kršćanske milosti koje se razvijaju unutar osobe te također vjerno svjedočenje za Božju istinu u Kristu. Tek nakon što postanemo Božje "djelo", slijede "dobra djela".

"I Gospodin će me izbaviti od svakog zlog djela i sačuvati će me [grčki, spasiti će me] za svoje nebesko kraljevstvo" (2. Timoteju 4:18). Pavao koristi riječ 'spasiti će' u smislu 'sačuvati će' ili 'biti će sačuvan za Njegovo nebesko kraljevstvo'. Nema sumnje da Pavao govori o svojoj budućoj velikoj nagradi, a ne o opravdanju. Kršćanin se opravdava i dobiva dar Duha za konačnu svrhu primanja nebeske nagrade. Dakle, riječ "spašen" prerasla je u širu uporabu. Međutim, mora se pažljivo čitati kontekst da bi se razumjelo kako se ona koristi. Nebeska nagrada ne smije se iščitavati iz svake upotrebe riječi "spašen". Mora se zapamtiti da u gotovo jednoj trećini primjena riječi "spašen" ona nema nikakve veze s "opravdanjem" ili primanjem "dara Duha" ili neba. Ona jednostavno znači biti izliječen ili spašen od utapanja ili neke slične svakodnevne primjene. Pogledajte popise svih načina upotrebe riječi "spašen" na stranicama 67-72 u pozadini ove brošure. "Spašen" označen crnim slovima nema duhovno značenje i odnosi se na svakodnevnu upotrebu riječi "spašen".

Božja je milost mogla biti uključena u djela iscjeljivanja, spašavanje od utapanja ili spašavanje od smrti ili zla. Međutim, takva milost nije vezana uz to da smo opravdani ili da je osuda protiv nas ukinuta. Kada se Pavlov brod koji ga je nosio u Rim nasukao, svi na tom brodu trebali su biti spašeni od utapanja ako bi ostali u brodu (Djela apostolska 27:31). Jedina osoba opravdana Kristovom krvlju na tom brodu bio je Pavao. To nije spriječilo Boga da iskaže naklonost svima na brodu, iako je Kristova krv pokrivala samo Pavla. Kad god se koristi riječ "spašen", uvijek se mora uzeti u obzir kontekst.

Žena s krvarenjem imala je tako veliku vjeru da je znala da će, ako samo dotakne rub Isusove haljine, biti izliječena (sozo, spašena).

Isus joj je rekao: "Tvoja te vjera ozdravila [spasila]" (Marko 5:34). Prevoditelji su znali da to znači samo to da je bila izliječena ili spašena od svoje bolesti, stoga su ispravno upotrijebili riječ 'ozdravila'. Međutim, dajući riječi 'spasiti' različita značenja, oni su sakrili široku uporabu ove riječi.

Kada je Isus bio na križu i kad su mu se rugali, zlonamjerno mnoštvo je govorilo: "Druge je spasio; a sebe ne može spasiti" (Matej 27:42). Dakle, oni nisu govorili da Isus nije mogao spasiti sebe na nebo, već da nije mogao spasiti sebe od okrutne smrti na križu. Da su znali da je on Gospodin slave, da će uskrsnuti od mrtvih, ovlašten svom moći na nebu i na zemlji, ne bi ga raspeli (1. Korinćanima 2:8).

Gospodin traži one koji bi ga nadasve ljubili, i samo će takvi s njim živjeti i kraljevati. Isus je rekao: "Tko god hoće spasiti svoj život, izgubit će ga" (Matej 16:25). Svi oni koji prihvataju Isusa kako bi pobjegli od svog pogrešnog viđenja gorućeg pakla, motivirani su sebičnošću, a ne istinskom ljubavlju prema Bogu i njegovom dragom sinu.

Isus je jasno iznio uvjete učenja. U Mateju 10:37-39 on kaže: "Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan; i tko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan. I tko ne uzme svoj križ i ne pođe za mnom, nije mene dostojan." Čini se da oni koji traže samo bijeg od "paklenog ognja" zasigurno ne ispunjavaju ove zahtjeve. Krist traži dostojne učenike. Samo ako netko ispunjava visoke zahtjeve potrebne da bude dostojan Kristov sljedbenik, on bi se trebao prijaviti da bude sljedbenik Učiteljevih stopa. Mi bismo željeli ohrabriti samo one koji istinski ljube Isusa da posvete svoje živote u krštenje Kristove smrti.

Pavao objašnjava istinsko krštenje u Rimljanima 6:3-23: "Ne znate li da svi mi koji smo kršteni u Isusa Krista, u njegovu smo smrt kršteni." Nebo je obećano onima koji su "mrtvi s Kristom" i samo takvi zaista mogu tražiti nebesku nagradu. Tražiti ovu nagradu bez ispunjavanja zahtjeva koje je Isus postavio neće niti ugoditi Gospodinu niti će donijeti traženo spasenje. U ovom poglavlju nije rečeno ni jedna jedina riječ o krštenju vodom. Krštenje koje se ovdje prikazuje je "krštenje u Kristovu smrt". Iako je krštenje vodom prikladno, valja zapamtiti da je ono samo simbol istinskog krštenja srca u Kristovu smrt.

POGLAVLJE DESETO

Jakov o "vjeri" i "djelima"

JAKOV je biblijski pisac koji povezuje vjeru i djela. Njegova su izlaganja izazvala stanovitu zaprepaštenost među onima koji djela vide kao suprotnost milosti. Ipak, nema tu nikakvog sukoba, samo savršen sklad jednom kada se ispravno razumije. Iz Pavlovog objašnjenja milosti jasno je da djela nisu bila relevantna u Božjem izboru i odabiru. To je prilično jasno i većina bi se kršćanskih pisaca složila s tom ocjenom. Međutim, mora se razumjeti još jedna stvar koja je mučila ranu crkvu – pogani su bili suočeni s držanjem Židovskog zakona. Djela zakona, držanje subota, ograničenja u prehrani, blagdani, obredi čišćenja, obrezanje itd., bili su dopušteni židovskim kršćanima koji su ih i dalje željeli držati. Imali su slobodu to činiti. Ali problemi su nastali kada su se ti obredi počeli nametati poganskim obraćenicima na kršćanstvo.

"Ustadoše neki od farizejske sljedbe koji bijahu uzvjerovali, govoreći: Treba ih obrezati [poganske kršćane] i zapovjediti im da drže Mojsijev zakon" (Djela apostolska 15:5). Povod za ove riječi bio je sabor u Crkvi u Jeruzalemu. Neki su govorili da poganski kršćani moraju držati određena obilježja Židovskog zakona, a drugi su govorili da to nije tako. U međuvremenu, ta je kontroverza izazivala zbrku kod onih koji su bili povlačeni iz jednog smjera u drugi. Apostoli su sazvali Jeruzalemski sabor kako bi riješili ovu kontroverzu na svima jasan i razumljiv način. Sabor je završio s ovom jasnom porukom svim crkvama: "Da se uzdržavate od mesa žrtvovana idolima, od krvi, od udavljenoga i od bluda: od čega ako se čuvate, dobro ćete činiti" (Djela apostolska 15:29).

I prije Mojsijeva zakona Bog je zabranio konzumiranje krvi i mesa udavljenih životinja koje nije pravilno iskrvarilo. U Postanku 9:4 Bog je rekao Noi i preživjelima iz potopa: "Samo ne smijete jesti mesa u kojem je još njegov život, to jest njegova krv." To je bilo naređeno cijelom svijetu nakon potopa i još uvijek stoji i danas, iako se rijetki zamaraju ovom zapovijedi. U

našem modernom svijetu sve meso koje se prodaje ispunjava te zahtjeve. Međutim, apostoli su ovaj zakon nametnuli svim kršćanima, i on još uvijek vrijedi.

Uzdržavanje od "bluda" moralni je zahtjev koji je također propisan kršćanima. Jedini napravljeni kompromis bio je u "nejeđenju mesa žrtvovana idolima". Ova zapovijed je dana kako se ne bi uvrijedila savjest onih koji bi tome mogli svjedočiti. Nikakav kompromis nije napravljen sa Savezom Židovskog zakona. "Ne upropaštavaj svojim jelom onoga za koga je Krist umro" (Rimljanima 14:15). Jedenje mesa kupljenog na tržnici koje je bilo žrtvovano idolima ne bi samo po sebi naštetilo pojedincu. Međutim, ako bi to uvrijedilo drugoga, bilo bi pogrešno to činiti. Pavao pojašnjava tu stvar govoreći: "Što se dakle tiče jedenja onoga što je žrtvovano idolima, znamo da idol nije ništa na svijetu i da nema drugoga Boga osim jednoga. Zato, ako jelo sablažnjava moga brata, neću jesti mesa" (1. Korinćanima 8:4, 13).

Židovski zakon na ovom saboru nije bio nametnut poganskim kršćanima. Službeno, to je pitanje bilo riješeno; međutim, tradicija i navika teško umiru. Snažan element unutar židovske kršćanske Crkve nastavio je poučavati da bi poganski kršćani trebali držati određena obilježja zakona. Posljedično, novozavjetni pisci morali su govoriti protiv djela zakona. U naše doba, neki komentatori vide retke iz Svetog pisma koji pokazuju uzaludnost djela zakona, ali ne uviđajući razliku između djela Židovskog zakona i djela općenito, zaključuju da su sva djela uzaludna. Tome nije tako. Pisma nikada ne ponižavaju djela Duha u srcima Božjeg naroda. Ona su neophodan "plod Duha" (Galaćanima 5:22-25). Pitanje pred ranom crkvom bilo je donosi li se opravdanje po vjeri u Kristovu žrtvu ili po djelima Zakona. Pavao kaže: "Otkidoste se od Krista vi koji se zakonom opravdavate..." (Galaćanima 5:4).

Pokret slobodne milosti uzeo je sve argumente korištene protiv djela zakona kako bi zaniijekao sva djela. To je ozbiljna pogreška. Primjerice, Biblija kaže: "Sve što nije od vjere, grijeh je" (Rimljanima 14:23). Cijelo ovo poglavlje bavi se kršćanima koji su bili vezani židovskim obilježjima zakona. Pavao u Rimljanima 14:17 kaže: "Jer kraljevstvo Božje nije jelo i piće, nego pravednost, mir i radost u Svetome Duhu." Kršćani ne moraju slijediti prehrambena ograničenja zakona. Međutim, ako ih njihova savjest osuđuje jer ne drže određena obilježja zakona, trebali bi poštivati svoju savjest. Ako se drže prehrambenih pravila Židovskog zakona iz nedostatka vjere u Kristovu žrtvu pomirenja, to bi bio "grijeh".

Tvrditi da su sva djela grijeh promašuje poantu. Božja je milost dana da nam omogući da se obučemo u "Gospodina Isusa Krista". Potrebni su nam svi "plodovi Duha" koji su djelo cijelog kršćanskog života. Svatko tko je promatrao voćnjak zna da prvo imate cvijet, zatim nezreo plod, a na kraju plod sazrijeva u slasnu poslasticu. Za sve to treba vremena.

"Zar Abraham, otac naš, nije opravdan djelima?"

Jakovljeva 2:21, 22 glasi: "Zar Abraham, otac naš, nije opravdan djelima kad je na žrtvenik prinio Izaka, svoga sina? Vidiš li kako je vjera surađivala s njegovim djelima, i djelima je vjera postala savršena?" Riječi je lako izgovoriti. Svijet je pun divnih riječi i lijepih osjećaja; ali kada bi svijet bio ispunjen divnim djelima i lijepim postupcima, bio bi ugodnije mjesto za život. Riječi nisu pouzdane. Odvjetnici prihvaćaju samo pravno potpisane ugovore. Usmeni dogovor neće proći. Sudovi su puni slučajeva prekršenih ugovora. Riječi je teško održati bez karaktera. Karakter omogućuje da se obećanja i dogovori održe.

Abraham je povjerovao Bogu. Kako to znamo? Djela su pokazala njegovu vjeru i uvjerenje. Bog je stavio Abrahama na kušnju, tražeći od njega da učini najtežu stvar koja se od čovjeka može tražiti - da prinese svog sina kao žrtvu. Bog je tražio od Abrahama da odglumi ono što će sam Bog učiniti. Abraham je besprijekorno odigrao Božju ulogu. Abraham je svojim djelima pokazao svoju vjeru i ljubav prema Bogu. Zato se Abraham naziva "prijateljem Božjim" (Jakovljeva 2:23). Jakov zatim kaže: "Vidite dakle da se čovjek opravdava djelima, a ne samo vjerom" (Jakovljeva 2:24).

Jakov pokazuje da se mjera vjere i ljubavi koju čovjek ima prema Bogu neće odrediti samo riječima. Riječi moraju biti potkrijepljene djelima ljubavi i vjere. Pokret slobodne milosti gotovo implicira da čovjek može Bogu obećati bilo što a da to ne ispuni, i da je Bogu to u redu. Bilo bi to kao da kažemo da Bog utjelovljuje ljubav pa stoga nikome nije potreban dobar karakter.

Jakov kaže: "Nije li tako i bludnica Rahaba opravdana djelima kad je primila glasnike i poslala ih drugim putem? Jer kao što je tijelo bez duha mrtvo, tako je i vjera bez djela mrtva" (Jakovljeva 2:25, 26). Rahaba je ugrozila svoj život i život svoje obitelji kako bi spasila živote židovskih uhoda. Njezina su djela dokazala njezinu vjeru. Ako je "vjera bez djela mrtva", tako i živa vjera mora biti dokazana djelima - stvarima koje činimo, društvom u kojem se krećemo, mislima koje mislimo, ljubavlju koju pružamo itd. Pavao je definirao ljubav kroz djela - odlike ljubavi (1. Korinćanima 13:4-8). Argumentirati protiv kršćanskih djela znači argumentirati protiv ljubavi i milosti Duha. Jakov s pravom kaže: "Vjera bez djela je mrtva."

POGLAVLJE JEDANAESTO

Jednom u milosti, zauvijek u milosti?

TAKOZVANE ortodoksne crkve već su se stoljećima bavile "spašavanjem duša iz pakla" i jamčenjem mjesta na nebu za njih. Sama mogućnost da se takve "spašene duše" naknadno izgube ne nalazi mjesta u većini teologija. Mnogi kršćani žive u zabludi da im je, nakon što su navodno "spašeni", nebo zajamčeno. Taj je argument moguć samo zato što "spašen" za njih znači "spašen za nebo".

Takvo nebesko spasenje ovisi o kontinuiranoj vjernosti i rastu u milostima Duha, kao što smo vidjeli. Stoga, netko može biti "spašen" od osude grijeha i doveden u odnos s Kristom, a zatim izgubiti taj status. Pogledajmo što Pisma kažu s tim u vezi.

Judina 5 nam kaže: "Želim vas stoga podsjetiti, premda ste to već jednom znali: Gospodin je spasio narod iz zemlje egipatske, ali je naknadno uništio one koji nisu vjerovali." Ovdje je slučaj u kojem je veliki broj ljudi bio spašen iz Egipta, i ponovno spašen kroz Crveno more, a zatim kasnije uništen. Dvaput su sinovi Izraelovi iskusili Božju milost; ali naknadno, zbog otvrdnulosti njihovog srca i odbijanja da vjeruju, Bog je odlučio uništiti odrasle u pustinji tijekom razdoblja od četrdeset godina. Samo su Jošua i Kaleb imali privilegiju ući u Obećanu zemlju, dok su svi ostali odrasli koji su napustili Egipat uništeni u pustinji.

Ovdje je dokaz da "spašeni" ljudi mogu biti naknadno uništeni. Ove su biblijske priče dane nama za pouku. Jasno je da je većina "Izraelaca" uzalud primila Gospodinovu milost i, stoga, nikada nisu kročili u Obećanu zemlju. Pavao koristi ovu pouku da bi naučavao: "Trudimo se stoga ući u taj počinak, da ne bi tko pao po istom primjeru neposlušnosti" (Hebrejima 4:11).

Judina 23 kaže: "A druge spašavajte sa strahom, grabeći ih iz ognja; mrzeći i haljinu okaljenu tijelom." U ovom tekstu "spasiti" utjelovljuje spašavanje života koje nadvladavaju tjelesni

grijesi, kako njihova duhovna dobrobit ne bi bila narušena. Primijetite da u ovom tekstu ne spašava "Kristova krv". Umjesto toga, sukršćani su angažirani u obnavljanju onih koji su uključeni u aktivnosti koje prijete njihovom odnosu s Kristom. Kad bi svi oni "spašeni" morali biti primljeni na nebo, tada bi se Judin poticaj činio nepotrebnim. Mora li Bog sve bezuvjetno primiti na nebo, bez obzira na to što čine ili koliko daleko odlutaju od Krista? Ovo učenje daje dozvolu za život lišen duhovne stvarnosti. To je vrlo opasno gledište.

Juda nastavlja govoreći: "A onome koji vas može sačuvati od pada i besprijekorne vas postaviti pred svoju slavu s prevelikom radošću" (Judina 24). Opasnost od "pada" je stvarna. Pavao kaže: "Zato tko misli da stoji, neka pazi da ne padne" (1. Korinćanima 10:12). Kada su se kršćani u ranoj crkvi djelima pokušali preporučiti Bogu, Pavao je rekao: "Otkidoste se od Krista, vi koji se zakonom opravdavate; otpali ste od milosti [opravdanja Božjom milošću]" (Galaćanima 5:4).

Kršćani koji gaze Božju milost

Petar govori o kršćanima koji se stavljaju izvan Božje milosti. On kaže: "Jer ako su, nakon što su pobjegli od prljavštine svijeta spoznajom Gospodina i Spasitelja Isusa Krista, ponovno u to upleteni i svladani, posljednje im je stanje gore od prvoga. Jer bilo bi im bolje da nisu ni upoznali put pravednosti, nego da se, nakon što su ga upoznali, odvrte od svete zapovijedi koja im je predana. Ali dogodilo im se prema istinitoj poslovi: Pas se vraća svojoj bljuvotini; i: Oprana svinja vraća se valjanju u blatu" (2. Petrova 2:20-22). Karakter se može ozbiljno iskvariti, čineći oporavak teškim, a u nekim slučajevima i nemogućim.

Pavao kaže: "Jer nemoguće je one koji su jednom prosvijetljeni, okusili nebeski dar, postali dionici Svetoga Duha, i okusili dobru riječ Božju i sile svijeta koji dolazi, ako otpadnu, ponovno obnoviti na pokajanje; budući da oni sami sebi ponovno raspinju Sina Božjega i javno ga sramote" (Hebrejima 6:4-6).

U Hebrejima 10:26, 29-30 čitamo: "Jer ako svojevoljno griješimo nakon što smo primili spoznaju istine, više ne preostaje žrtva za grijeha... Što mislite, koliko će goru kaznu zaslužiti onaj koji je pogazio Sina Božjega, i krv saveza kojom je posvećen smatrao nesvetom, i uvrijedio Duha milosti? Jer znamo onoga koji je rekao: Osveta je moja, ja ću uzvratiti, govori Gospodin. I ponovno: Gospodin će suditi svome narodu. Strašno je upasti u ruke Boga živoga."

Ovi su reci dovoljni da pokažu kako postoje granice Božje milosti, baš kao što se služi višoj svrsi kada Bog iskazuje milost. Božja milost se ne daje da bismo nastavili griješiti, već Bog radije poziva svoj narod da dijeli Njegovu svetost. Njegova milost omogućuje kršćaninu koji ima slabosti i krhkosti da ojača svoj karakter i da se obuče u Gospodina Isusa Krista. Ista ona moćna sila koja je Isusa uskrisila iz mrtvih djelovat će u srcima onih koji traže kako hoditi stopama svog Učitelja.

"Dobre smokve" i "loše smokve"

Jeremiji je pokazana vizija košara s "dobrim" i "lošim" smokvama. Kad ga je Gospodin upitao da opiše što vidi, rekao je: "Smokve; dobre smokve, vrlo dobre; i loše, vrlo loše, koje se ne mogu jesti, tako su loše" (Jeremija 24:3).

Bog je već prije nekih stotinu i pedeset godina zbog pokvarenosti odbacio desetoplemensko kraljevstvo Izraela. Oni koji su nekoć bili Božji narod odbačeni su i odvedeni u ropstvo u Asiriju. Samo oni koji su se izdvojili iz desetoplemenskog kraljevstva i povezali se s Judom zadržali su svoj odnos s Bogom. Ostali su izgubili svoj status i pomiješali se s poganskim narodima. Prestali su obožavati Boga i nastojati držati Zakonski savez koji im je dao Mojsije. Tada je narod Jude došao pod Božje ispitivanje. Gospodin je upotrijebio Jeremiju da upozori Židove u Jeruzalemu i oko njega da se pokaju.

Židovi koji su otišli u ropstvo u Babilon tijekom prvog Nabukodonozorovog upada bili su "dobre smokve". Židovi koji su otišli u ropstvo tijekom posljednje Sidkijine vladavine bili su "loše

smokve". Oni "nisu htjeli slušati" i bili su odbačeni kao "košara loših smokava". "Loše smokve" su otišle u ropstvo, a onda potpuno izgubile kontakt s Bogom. Mnogi su umrli; ostali su se stopili s poganskim narodima i prestali imati odnos s Bogom.

Primijetite kako su Židovi spašeni iz Egipta kasnije uništeni u pustinji. Zatim je odbačena desetoplemenska nacija, a još kasnije su odbačene "loše smokve". Bog ih je odbacio s položaja naklonosti u kojoj su uživali. Zadržao je "dobre smokve" i nastavio postupati s njima. Kada su "loše smokve" ostale bez vrline, Bog ih je odbacio od svoje naklonosti, barem do "vremena obnove" svih stvari. Čini se da ideja jednom u milosti zauvijek u milosti nema potporu u ovim povijesnim prikazima.

"Anđeli koji nisu zadržali svoje prvo prebivalište"

Juda nam kaže: "A anđele koji nisu sačuvali svoje prvotno stanje, nego su napustili svoje vlastito prebivalište, on je zadržao u vječnim okovima pod tamom za sud velikoga dana" (Judina 6). Nebeski anđeli bili su primatelji Božje naklonosti i milosti. Postojali su puno prije nego što je čovjek stvoren. Juda jasno daje do znanja da se Božja milost nije proširila na one koji "nisu sačuvali svoje prvotno stanje". Ovaj nam je podatak dan kako bi nam se omogućilo da promatramo Božje postupanje u vrlo širokom mjerilu.

Nema iznimaka od Božjeg pravila. Bilo da se radi o ljudima ili anđelima, kada su izabrali put grijeha, bili su otuđeni od Boga. Ovo se može odnositi na Postanak 6:2, koji kaže: "Kad su sinovi Božji vidjeli kćeri ljudske da su lijepe, uzimali su sebi za žene od svih koje su izabrali." Neki su prigovarali ovom zaključku, ali argumenti izneseni protiv ovog stajališta čine se nategnutima i slabima.

Juda ističe da su "anđeli koji nisu sačuvali svoje prvotno stanje" bili sputani sve do "suda velikoga dana". Ovaj izvještaj sugerira da su zli duhovi - pali anđeli - bili zadržani u "okovima tame".

Baš kao što je prepotopni svijet pretrpio dvostruku tragediju zbog toga što su i ljudi i anđeli širili nasilje i zloću, tako je i sadašnji zli svijet pogođen zlim ljudima i zlim anđelima koji šire bezakonje u svijetu ubrzanim tempom. Velik dio zla na ovom svijetu potječe od zlih duhova i njihovog vođe Sotone.

Koliko osobne odgovornosti snosi svaka osoba?

Ako itko pokuša iskoristiti Božju milost kao plašt za prikrivanje nedostatka osobnog napora da se postigne razvoj karaktera, oni na pogrešnom mjestu u Bibliji traže utjehu. Istina, kod Boga postoji oprostjenje, ali se čak i ono proširuje na temelju naše vlastite spremnosti da oprostimo drugima njihove prijestupe protiv nas (Matej 6:12).

Božja naklonost našim praroditeljima bila je uvjetovana time da se oni drže Njegovih uputa. Bili su jasno upućeni u to što je dopušteno, a što ne. Bilo im je rečeno kakva će biti kazna za neposluh i doživjeli su da se ta presuda izvrši bez odgode. Njihov je život bio uvjetovan savršenom poslušnošću. Kad su prekršili Božji zakon, njegova je neposredna naklonost naglo prestala. Istina, Bog je pronašao način da otkupi cijelu ljudsku rasu kroz žrtvu svog Sina. To je bilo omogućeno Božjom milošću, kao što smo primijetili, a ne bez velike cijene i za Oca i za Sina.

Je li Bog prinio tako golemu žrtvu svog vlastitog Sina, a zatim nekako nije uspio osigurati da svi imaju koristi od nje? To nije vjerojatno. Činjenica da danas svi ljudi ne vjeruju u Isusa ne znači da nikada neće. Samo je pogrešna teologija krivo protumačila Božji plan i zaključila da postoji samo jedan dan spasenja.

Od Isusovih dana pa do sada Bog je izabirao one koji ljube Isusa više nego muža ili ženu ili djecu, više nego svijet i njegove privlačnosti, više nego kuće ili zemlju. Oni će postati Kristova nevjesta kako bi s njime živjeli i kraljevali.

Zatim će poziv ići u svijet: "I Duh i nevjesta govore: Dođi! I tko čuje, neka kaže: Dođi! I tko je žedan, neka dođe! I tko hoće, neka zabadava uzme vodu života!" (Otkrivenje 22:17).

Kad se na zemlji uspostavi Božje Kraljevstvo, događaj za koji se svi usrdno molimo, bit će to vrijeme u kojem će Bog "izliti" svoga "Duha na svako tijelo" (Joel 2:28). Božja će milost doprijeti do svih koji u ovom dobu nisu bili pogođeni Njegovom milošću.

Nitko ne može s pravom tvrditi da zaslužuje ovu naklonost, stoga u ovom smislu ona dolazi iz Božje bezuvjetne ljubavi. On proširuje ovu milost na sve ljude u Njegovom nadolazećem zemaljskom Kraljevstvu. Ovo je nezasluzena naklonost. Ona se ne proteže bez svrhe. Ona je osigurana kroz Krista kako bi se čovječanstvo oporavilo od naslijeđenog grijeha i učinaka grijeha u njihovim srcima i životima.

Rečeno nam je: "I bit će da će se svaka duša koja ne posluša toga proroka istrijebiti iz naroda" (Djela apostolska 3:23). Mojsije je bio posrednik između Boga i Izraela. Nije uspio u svojoj misiji jer nije mogao dovesti narod na Božju razinu. Stoga je prorokovano: "GOSPODIN, Bog tvoj, podignut će ti Proroka iz tvoje sredine, od tvoje braće, kao što sam ja; njega slušajte" (Ponovljeni zakon 18:15). Krist će uspjeti tamo gdje je Mojsije zakazao.

Otkrivenje 21:24 govori o spasenju koje će doprijeti do naroda. "I narodi onih koji su spašeni [grčki, sozo] hodat će u njegovoj svjetlosti: a kraljevi zemaljski unijet će u nju svoju slavu i čast." Narodi "su spašeni", ali nezamislivo je da će biti odneseni na nebo. Radije, tim se narodima odobrava ulazak u Božji grad na zemlji - Novi Jeruzalem. Čovjek koji je stvoren u slavi i časti ponovno će imati slavu i čast. Spašeni u ovom tekstu ući će u "vječni život" u zemaljskom raju. Eden, koji je bio izgubljen, bit će vraćen na svjetskoj razini.

Tada će se ispuniti Matej 25:34: "Tada će Kralj reći onima zdesna: Dođite, blagoslovljeni Oca mojega, baštinite kraljevstvo pripravljeno za vas

od postanka svijeta." Čak će i u Kraljevstvu Božjem na zemlji postojati odvajanje "ovaca" od "jaraca".

Bog je zatvorio prvo kraljevstvo kada je Adam sagriješio. Međutim, Bog nikada nije namjeravao da čovjek živi na nebu. To je opet pogrešna teologija. Čovjek je od zemlje, zemljan. Zemlja je jedino mjesto koje je prikladno za ljudska bića. Da je Bog želio da čovjek bude na nebu, dao bi mu duhovnu prirodu.

Grieh je pokrenuo novu fazu u Božjem planu. On je prvotno namjeravao da čovjek živi na zemlji, da se množi i da ju napuni kako bi se Edenski vrt proširio po našem planetu. Grieh nije promijenio Božju svrhu. Grieh je prouzročio stanku od sedam tisuća godina u Božjem planu, nakon čega će njegova svrha biti ispunjena. To je ono što je Bog htio za zemlju, a Božja volja uvijek prevladava.

POGLAVLJE DVANAESTO

Reci koji naglašavaju karakter i djela

TAKO je lako vjerovati u ono što želimo, umjesto u ono što Biblija uči. Kako je utješno misliti da je sve što čovjek treba učiniti zamoliti Isusa "da uđe u moje srce, oprosti mi grijeh i odvede me na nebo kad umrem". Isus je obećao "oproštenje grijeha" i "dar Svetog Duha" (Djela apostolska 2:38). Kršćaninu je obećana "milost za pomoć u svako doba potrebe" i mnoštvo drugih obećanja koja pokazuju da će njegov Duh djelovati u nama kako bi nas ohrabrio i održao, kao i to da "hoćemo i činimo po njegovom dobrom zadovoljstvu" (Filipljanima 2:13). Pretpostaviti da je nebo zajamčeno kada netko prizna Isusa znači pretpostaviti previše. Grieh je drskosti vjerovati da je Isus obvezan svakom vjerniku podariti karakter prikladan za nebo. Đavao bi poticao sve svoje sljedbenike da prihvate Isusa, a zatim bi mogao ispuniti nebo svojom nepreporođenom djecom. Nebo bi bilo jednako pokvareno kao i zemlja. Nije li đavao posijao "kukolj" na Božjem polju pšenice (Matej 13:24-30)? Ne mislite li da bi on bio sretan poslati svoj "kukolj" na nebo? Prilikom odvajanja "ovaca" od "jaraca" na kraju Tisućljeća, temelj suda neće biti samo vjera u Isusa, već dobra djela i propust u činjenju dobrih djela. Vidi Matej 25:32-46.

Sljedeći reci koji se odnose na Evangeosko doba trebali bi nagnati na razmišljanje sve vjernike koji zamišljaju da će puko priznanje grijeha i vjera u Isusa osigurati nebeski dom. Masna slova su naše naglašavanje:

"Tjesna [teška] su vrata i uzak put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze" (Matej 7:14).

"Neće svaki koji mi govori: Gospodine, Gospodine, ući u kraljevstvo nebesko; nego onaj koji vrši volju Oca mojega koji je na nebesima" (Matej 7:21).

"Ne boj se, malo stado; jer je Očevo dobro zadovoljstvo da vam da kraljevstvo" (Luka 12:32).

"Tako dakle, tko se god od vas ne odrekne svega što ima, ne može biti moj učenik" (Luka 14:33).

"Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan: i tko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan. I tko ne uzme svoj križ i ne pođe za mnom, nije mene dostojan. Tko nađe svoj život, izgubit će ga: a tko izgubi svoj život radi mene, naći će ga" (Matej 10:37-39).

"Jer mnogi su pozvani, ali malo je izabраниh" (Matej 22:14).

"Svaku lozu na meni koja ne donosi roda on odsijeca: a svaku koja donosi rod, on čisti, da donese još više roda" (Ivan 15:2).

"Ne znate li da oni koji trče u utrci svi trče, ali jedan prima nagradu? Tako trčite, da biste dobili" (1. Korinćanima 9:24).

"Nego obuzdavam svoje tijelo i stavljam ga u pokornost: da ne bih slučajno, pošto sam drugima propovijedao, ja sam bio odbačen." [Kako bi mogao biti "odbačen" ako je nebo zajamčeno svakom vjerniku?] (1. Korinćanima 9:27).

"Gradite svoje spasenje sa strahom i drhtanjem. Jer Bog je onaj koji u vama djeluje da hoćete i činite po njegovom dobrom zadovoljstvu" (Filipljanima 2:12, 13).

"Ja stremim prema cilju za nagradu visokog poziva Božjeg u Kristu Isusu" (Filipljanima 3:14).

"Da upoznam njega i silu njegova uskrsnuća, i zajedništvo njegovih patnji, postajući sukladan njegovoj smrti; ako bih ikako mogao dostići uskrsnuće mrtvih" (Filipljanima 3:10, 11).

"Jer ja se već prinosim, i vrijeme moga odlaska je blizu. Dobar sam boj bio, trku sam završio, vjeru sam sačuvao: od sada mi je pripravljena kruna pravednosti, koju će mi Gospodin, pravedni sudac, dati u onaj dan." [Obratite pozornost, Pavao je naveo tri razloga zašto je vjerovao da ima "krunu pravednosti" - sva tri razloga bila su neophodna zajedno s njegovim početnim prihvaćanjem Isusa kao Spasitelja] (2. Timoteju 4:6-8).

"A uz to, ulažući svu revnost, dodajte svojoj vjeri krepost; i kreposti spoznaju; i spoznaji umjerenost; i umjerenosti strpljivost; i strpljivosti pobožnost; i pobožnosti bratsku ljubav; i bratskoj ljubavi milosrđe [ljubav]. Jer ako su te stvari u vama, i obiluju, one čine da nećete biti ni besposleni ni бесплодни u spoznaji našega Gospodina Isusa Krista. Ali onaj kome te stvari nedostaju jest slijep, i ne može vidjeti izdaleka, te je zaboravio da je očišćen od svojih starih grijeha" (2. Petrova 1:5-9).

"Čvrsto drži ono što imaš, da ti nitko ne uzme krunu" (Otkrivenje 3:11).

"Tako dakle, budući da si mlak, a ne ni hladan ni vruć, ispljunut ću te iz svojih usta" (Otkrivenje 3:16).

Također se u Knjizi Otkrivenja nalazi zapis o "sedam Duhova Božjih" koji potvrđuju "sedam obećanja" onome tko "pobjeđuje". Ipak, niti jedno od tih obećanja nije dano onima koji samo vjeruju u Isusa – svi oni moraju biti vjernici koji pobjeđuju:

"Onome tko pobjeđuje dat ću da jede sa stabla života, koje je usred Božjeg raja" (Otkrivenje 2:7).

"Onome tko pobjeđuje druga smrt neće nauditi" (Otkrivenje 2:11).

"Onome tko pobjeđuje dat ću da jede od skrivene mane, i dat ću mu bijeli kamen, i na kamenu napisano novo ime, koje ne zna nitko osim onoga tko ga prima" (Otkrivenje 2:17).

"I onome tko pobjeđuje, i čuva moja djela do kraja, njemu ću dati vlast nad narodima: i vladat će nad njima željeznom palicom; kao lončarske posude bit će razbijeni u komadiće: kao što sam i ja primio od svog Oca. I dat ću mu zvijezdu zornicu" (Otkrivenje 2:26-28).

"Onaj tko pobjeđuje, bit će odjeven u bijele haljine; i neće izbrisati njegovo ime iz knjige života, nego ću priznati njegovo ime pred svojim Ocem i pred njegovim anđelima" (Otkrivenje 3:5).

"Onoga tko pobjeđuje učinit ću stupom u hramu svoga Boga, i više neće izići van: i napisat ću na njemu ime svoga Boga, i ime grada svoga Boga, i napisat ću na njemu svoje novo ime" (Otkrivenje 3:12).

"Onome tko pobjeđuje dat ću da sjedi sa mnom na mome prijestolju, kao što sam i ja pobijedio, i sjeo sa svojim Ocem na njegovo prijestolje" (Otkrivenje 3:21).

Sedam obećanja "pobjednicima" odnosi se na "malo stado" od "sto četrdeset i četiri tisuće, koji imaju ime njegova Oca napisano na svojim čelima" (Otkrivenje 14:1). Budući da je taj broj tako malen, on je prouzročio da ga većina propovjednika odbaci. Najbolji odgovor do kojeg su došli jest taj da će, kada Isus dođe, obratiti taj broj Židova Kristu. Međutim, objašnjenje Otkrivelja opovrgava to tumačenje. Čitamo: "Sto četrdeset i četiri tisuće, koji su otkupljeni [prošlo vrijeme, djelo koje je već izvršeno] sa zemlje. To su oni koji se nisu okaljali sa ženama [religijskim institucijama]; jer su djevice. To su oni koji slijede Janje kamo god ide [tijekom čitave kršćanske ere]. Ovi su otkupljeni među ljudima, da budu prvine Bogu i Janjetu. I u njihovim se ustima nije našla prijevara: jer su bez mane [neokaljani] pred prijestoljem Božjim" (Otkrivenje 14:3-5).

S obzirom da danas u crkvama postoje milijuni i milijuni ljudi, može se činiti besmislenim da će samo sto četrdeset i četiri tisuće doći čast življenja i kraljevanja s Kristom tijekom njegove tisućgodišnje vladavine. Koliko god to bilo neprihvatljivo, ipak je istinito. To ne znači da će

samo taj broj primiti nebesku nagradu. Postojat će i "veliko mnoštvo" koje će biti pozvano na svadbenu "večeru" Janjeta.

"Spašeni nadom"

U Rimljanima 8:24 učimo: "Jer mi smo nadom spašeni." Mnoga biblijska obećanja moraju se shvatiti u odnosu na nadu. Na primjer, 1. Ivanova 5:11-13 glasi: "I ovo je svjedočanstvo: Bog nam je dao vječni život, i taj je život u njegovu Sinu. Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života. Ovo sam napisao vama koji vjerujete u ime Sina Božjega; da znate da imate vječni život i da vjerujete u ime Sina Božjega." Ipak, činjenice pokazuju da su svi kršćani kroz čitavo doba doslovno umirali. Međutim, ovi reci vjerom i nadom omogućuju kršćaninu da se drži ovog obećanja, i potpuno vjerujući u Krista, primi sigurnost vječnog života. Iako su umrli, rečeno nam je: "mrtvi u Kristu će uskrsnuti prvi" (1. Solunjanima 4:16).

U Ivanu 6:47 čitamo: "Tko vjeruje u mene, ima vječni život." Ovdje je obećanje ponovno vezano uz puno i potpuno vjerovanje u Isusa. Kršćanin nema ovo obećanje na temelju nekog usputnog izraza vjere. Isus je u istom kontekstu rekao: "Ovo je djelo Božje: da vjerujete u onoga koga je on poslao" (Ivan 6:29). To je apsorbirajuće djelo kršćaninovog života. "A ovo je obećanje koje nam je on obećao, to jest vječni život" (1. Ivanova 2:25). Ivan, koji je izgovorio ove riječi, umro je i čekao Gospodinov povratak kako bi primio ovo obećanje. Bog govori "o onome što nije, kao da jest" (Rimljanima 4:17). Baš kao što Bog govori o onima koji su umrli, poput Abrahama, Izaka i Jakova, kao o živima (Matej 22:32), tako Bog govori da kršćani imaju "vječni život" prije nego ga zapravo iskuse.

Biblija sadrži neka obećanja koja nisu ograničena u neposrednom kontekstu, ali u isto vrijeme ima retke u kojima su obećanja definitivno kvalificirana. U 1. Ivanovoj 3:14 stoji napisano: "Mi znamo da smo prešli iz smrti u život, jer ljubimo braću. Tko ne ljubi svoga brata, ostaje u smrti." Samo oni koji dosegnu savršenu ljubav prema braći ispunjavaju ovaj zahtjev. Ivan to dalje potvrđuje govoreći: "A ovo je njegova

zapovijed: da vjerujemo u ime njegova Sina Isusa Krista, i da ljubimo jedni druge, kao što nam je dao zapovijed. I onaj tko drži njegove zapovijedi, prebiva u njemu, i on u njemu" (1. Ivanova 3:23, 24). Kako se divno Pisma međusobno nadopunjuju kada se ispravno razumiju.

"Ali tko može podnijeti dan njegova dolaska? I tko će opstati kad se on pojavi? Jer on je kao ljevačev oganj, i kao sapun bjelilaca:... i on će očistiti sinove Levijeve, i pročistit će ih kao zlato i srebro" (Malahija 3:2, 3). Bog će iskušati one koji ga vole u ognju kušnji i nevolja. Bog traži čisto zlato. To je ono što ljevač radi; on uklanja trosku od zlata u užarenom loncu. Kada zlato bude čisto, ono će odražavati njegovu sliku.

Veliko mnoštvo

Dvije klase grade na "Stijeni" koja je Krist. "A ako tko na ovom temelju [Kristu] gradi zlatom, srebrom, dragim kamenjem, drvom, sijenom, slamom; svačije će se djelo očitovati: jer će ga Dan objaviti, jer će se ognjem otkriti; i oganj će iskušati svačije djelo kakvo ono jest. Ako čije djelo opstane [ako može preživjeti oganj] koje je na njemu izgradio, primit će nagradu. Ako čije djelo izgori, pretrpjet će štetu: a on sam će se spasiti; ali tako kao kroz oganj" (1. Korinćanima 3:12-15).

Oni koji grade "zlatom, srebrom, dragim kamenjem" moći će izdržati ispit Božjeg "ognja" koji služi da pokaže "djelo" svakog kršćanina. Međutim, ako netko gradi "drvom, sijenom, slamom [sve zapaljivo]", on će "pretrpjeti štetu", ali "on sam će se spasiti; ali tako kao kroz oganj".

Primijetite, obje klase grade na "Stijeni" koja je Krist. Jedna klasa gradi biblijskom istinom od "zlata, srebra, dragog kamenja". Takav će karakter izdržati ispit Božjeg ognja koji proždire. Međutim, druga klasa gradi strukturu svoje vjere "drvom, sijenom i slamom", što predstavlja možda uzaludne tradicije i ljudske filozofije. Da, oni su puni dobrih namjera i zbilja grade na "Stijeni". Bog u milosrđu razotkriva njihovu ludost dok se njihove strukture vjere raspadaju u "ognju". Ipak, zato što grade na "Stijeni" oni će biti "spašeni; ali tako kao kroz oganj". Ne, oni neće

biti "Kristova nevjesta" niti će "s njime kraljevati", ali će biti "djeveruše".

Otkrivenje 7:14, 15 govori o onima "koji dolaze iz velike nevolje [ognja], i koji su oprali svoje haljine i ubijelili ih u krvi Janjetovoj. Zato su oni pred prijestoljem Božjim i služe mu dan i noć u njegovu hramu: i onaj koji sjedi na prijestolju prebivat će među njima." Primijetite da se njihove "haljine" ovdje trebaju oprati za razliku od onih iz Otkrivenja 14:5 koji su "bez mane" ili "neokaljani". Bez obzira na to, oni će služiti u "njegovom hramu", što podrazumijeva nebesku nagradu. Vjernim se Kristovim sljedbenicima obećava da će "živjeti i kraljevati s Kristom", a također i sjediti na "njegovom prijestolju". Međutim, sveti iz nevolje o kojima govorimo nalaze se "pred Božjim prijestoljem". Ista je ta klasa u Otkrivenju 19:6 opisana kao "veliko mnoštvo". Oni se raduju jer čuju poziv: "Blagoslovljeni su oni koji su pozvani na svadbenu večeru Janjetovu" (Otkrivenje 19:9). "Nevjesta" i "ženik" nisu ti koji su pozvani. Oni su ti koji upućuju poziv.

Stoga, od onih koji primaju nebesku nagradu, mnogi neće biti Kristova nevjesta. Oni će "pretrpjeti štetu" te će biti prisiljeni "oprati svoje haljine" u "krvi Janjetovoj". Proći će kroz "veliku nevolju", ali će na kraju služiti pred prijestoljem. Klasa "Velikog mnoštva" primit će nebeski dom. Te bi istine trebale biti utjeha onima koji istinski ljube Gospodina i žele mu služiti, ali su bili sputani strukturom vjere koja nije bila ispravno utemeljena na biblijskoj istini. Tako će Božjom milošću biti mnogo više od sto četrdeset i četiri tisuće onih koji će primiti nebesku nagradu. Zemlja će i dalje biti vječni dom za veliku većinu čovječanstva koja u sadašnje vrijeme nema vitalan odnos s Kristom.

POGLAVLJE TRINAESTO

Dva dana spasenja - Biblijski temelj

KADA se zaseban, naknadni dan spasenja razumije onako kako je prikazan u Bibliji, to ublažava frenetičnu potrebu da svatko mora ili sada prihvatiti Krista ili biti osuđen na takozvani pakleni oganj. Rani kršćani, slijedeći Isusov primjer, nisu batinom i prisilom tjeroali ljude da prihvate Krista. Baš kao što su Isusove riječi odvratile plemića od njegove potrage za "vječnim životom", na sličan su način i Isusovi sljedbenici u ranoj crkvi držali visoko standarde učenja. Oni nisu činili ono što kršćanske crkve čine danas – pokušavale spasiti besmrtnu dušu, koje ne postoje, od gorućeg paklenog ognja, koji također ne postoji. To zasigurno mora predstavljati tugu Bogu, kao i uzaludan trud.

Kada je kršćanska crkva iskoristila kršćanstvo za osvajanje svijeta, tada je izgubila svoj put. Kršćanstvo je samo imalo namjeru pozvati i razviti one koji će biti sljedbenici stopa Isusa Krista. Spašavanje duša od paklenog ognja nikada nije bilo djelo koje je Bog ovlastio.

"Koji želi da se svi ljudi spase"

Biblija o Bogu kaže: "Koji želi da se svi ljudi spase i dođu do spoznaje istine" (1. Timoteju 2:4). Ona ne kaže da Bog želi da se svi ljudi spase na nebo. U Božjoj namjeri "svi ljudi" bit će spašeni od osude na smrt koja stoji protiv njih. To će se dogoditi u dva različita vremenska razdoblja. U kršćanskom dobu vjernicima je dano "oprostenje grijeha" i dar Duha kako bi započeli put prema nebeskom pozivu. Tijekom Tisućljeća ostatak čovječanstva vratit će se iz groba te će im biti dana prilika da prime vječni život na zemlji.

Nitko, osim Adama i Eve, nije imao izbora o tome hoće li biti osuđen na smrt. Svi smo bili osuđeni na smrt u Adamu. "Jer kao što u Adamu svi umiru" (1. Korinćanima 15:22). Osuda na smrt stoji protiv svih ljudi i nitko nije pobjegao. Svi smo mi osuđeni u jednom čovjeku i, po istom zakonskom zahtjevu, jedan čovjek - Krist - može

nas sve otkupiti od te iste osude koja stoji protiv nas.

U ovom kršćanskom razdoblju samo oni koji prinesu svoja "tijela kao živu žrtvu" mogu primiti "oprostenje grijeha" i poziv za nebeski poziv. Međutim, u Tisućljeću Božjeg kraljevstva na zemlji osuda koju je navukao Adam bit će ukinuta za sve ljude. Kad budu probuđeni u obnovljenju, ljudi će još uvijek imati grešne sklonosti, ali će Posrednik, čovjek Krist Isus, koji će stajati između njih i Boga, to pokrivati. Bit će vrlo slično kao s Izraelcima pod njihovim posrednikom Mojsijem. Mojsije nije uspio jer nije mogao dovesti Izraelce na Božji savršeni zakon. Krist će uspjeti jer ima resurse kojima će stanovnike zemlje naučiti pravednosti.

Neki kažu da je to samo Božja želja da on "želi da se svi ljudi spase". Kažu da si Bog ne može pomoći ako ljudi odbiju Njegovu ponudu. Međutim, Biblija to ne govori. Razni prijevodi pokazuju da je doista Božja volja da "svi ljudi pronađu spasenje". (Vidi New English Bible za 1. Timoteju 2:4, na primjer). Ipak, Biblija ne kaže da Bog "želi da svi ljudi danas budu spašeni", zar ne? Samo zato što se danas većina svijeta odvraća od Kristove žrtve, to ne znači da njegova žrtva kasnije neće dosegnuti do svih. Prekrasna je istina da postoje dva dana spasenja. Mnoge su crkve potpuno promašile ovo jasno učenje u Riječi Božjoj. Istražimo to pitanje.

"Dan spasenja"

"Mi, dakle, kao suradnici s njim, molimo vas da ne primite uzalud milosti Božje. (Jer on kaže: U vrijeme prihvatljivo uslišio sam te, i u dan spasenja pomogao sam ti: evo, sad je prihvatljivo vrijeme; evo, sad je dan spasenja)" (2. Korinćanima 6:1, 2). Tu je to - "Sad je dan spasenja". Neki bi htjeli da vjerujemo kako je to konačna Gospodnja riječ o ovoj temi. Međutim, ovo je pogrešan prijevod i ne prenosi točno značenje originalnog grčkog teksta. Prevoditelji verzije King James ovdje su vrlo nedosljedni. U Izaiji 49:8, osnovi ovog odlomka u Starom zavjetu, prevode ga ispravno. Zatim ga u Novom zavjetu (2. Korinćanima 6:1, 2) prevode pogrešno.

Izaija 49:8 glasi: "Ovako govori GOSPODIN: U prihvatljivo vrijeme uslišio sam te, i u dan spasenja pomogao sam ti: sačuvati ću te i dati te za savez narodu, da utvrdiš... opustošene baštine." Izaija govori o "danu spasenja" nakon kojeg će uslijediti još jedan dan spasenja u kojem će oni kojima je prvo "pomognuto" i "koji su sačuvani" tada biti dani "za savez narodu, da baštine opustošene baštine".

Što su to "opustošene baštine"? To se odnosi na vlast koja je čovjeku bila dana nad zemljom, "nad ribama morskim, i nad pticama nebeskim, i nad svakim živim bićem što se miče na zemlji" (Postanak 1:28). Kada je čovjek sagriješio, izgubio je svoju vlast; izgubio je kontrolu nad zemljom i svim njezinim stvorenjima. To je bila baština, koja je zbog grijeha postala pusta. Međutim, Bog namjerava ponovno uspostaviti ovu baštinu i vratiti je čovječanstvu. Krist i njegova crkva bit će dani za "savez narodu".

Kada taj Novi Savez bude na snazi, Gospodin kaže: "Nakon onih dana [Evandeoskog doba], govori Gospodin, staviti ću svoj zakon u njihovu nutrinu i upisati ću ga u njihova srca; i bit će im Bog, a oni će mi biti narod. I neće više učiti svatko svoga bližnjega i svatko svoga brata, govoreći: Upoznaj GOSPODINA: jer će me svi poznavati, od najmanjega do najvećega od njih, govori GOSPODIN: jer ću oprostiti njihovo bezakonje, i njihovog se grijeha neće više sjećati" (Jeremija 31:33, 34).

O tom danu čitamo: "I bit će poslije [nakon Evandeoskog doba], da ću izliti svoga Duha na svako tijelo" (Joel 2:28). Primijetite sličnost ovdje s Pedesetnicom, kada je Bog izlio svoga Duha "u one dane [Evandeosko doba] na služe i na sluškinje" (Joel 2:29).

Ovdje u punom kontrastu dolaze do izražaja dva doba - "u one dane" (Evandeosko doba) i "nakon tih dana" (Tisućljeće). Evandeosko doba vrlo je posebno vrijeme koje počinje na Pedesetnicu, a završava kada Kristova nevjesta bude izabrana i proslavljena. Vjernicima je specifično obećano "oprostenje grijeha" i "dar Svetog Duha" s obzirom na to da je nebeski poziv bio otvoren tijekom Evandeoskog doba. U idućem

dobu, Tisućljetnom dobu, koje se odvija "poslije", Bog će izliti svog Duha "na svako tijelo" te će također udijeliti "oprostenje grijeha" na svjetskoj razini. Razlika je u tome što se onima koji su pozvani tijekom Evandeoskog doba nudi "visoki poziv Božji" - u slavu, čast i besmrtnost. Nasuprot tome, velika većina čovječanstva bit će vraćena iz mrtvih u "vremenima obnove" i bit će blagoslovljena životom u savršenom raju širom svijeta poput Edena. Bez obzira kako pristupali ovim recima, oni otkrivaju spasenje koje se događa u dva različita dana ili vremenska razdoblja i upućeno je na dvije potpuno različite klase.

Zašto je toliko crkava izgubilo iz vida budući dan spasenja?

Mnoge bi moglo iznenaditi saznanje da su mnoge crkve skratile Božji plan na samo jedan dan spasenja. Što je bio motiv za ukidanje Tisućljetnog spasenja za čovječanstvo? Ne može se tvrditi da ovo dodatno vrijeme spasenja nije potrebno. Zasigurno se mora priznati da većina ljudi trenutno nije obraćena na kršćanstvo. Dvije trećine svijeta je izvan kršćanskog kruga, a oni unutar njega podijeljeni su u više od pet stotina denominacija, svaka s donekle različitom porukom. Logično je da bi, ako bi Bog u ovo vrijeme želio spasiti svijet, trebao barem imati ujedinjenu crkvu s jedinstvenom porukom.

Nešto se dogodilo nakon smrti apostola što je uzrokovalo da crkva izgubi svoj put. Nalog da se čine "učenici" iz svih naroda promijenjen je u nalog za osvajanjem svijeta za Krista. Mnogi su biskupi postali bogati i utjecajni. Težili su za prevlašću te se ubrzo jedan počeo poštivati kao Vrhovni biskup svijeta. Kad se rimski car Konstantin pridružio kršćanskoj crkvi, pogansko je protivljenje prestalo, a kršćani su imali moć Rimskog Carstva kako bi proširili svoje svjetsko osvajanje. Nastojali su podvesti sve ljude pod Kristovu zastavu, isprva koristeći se slatkim obećanjima. Kad to nije upalilo, rimske civilne vlasti bile su angažirane kako bi kaznile one koji se nisu željeli priključiti crkvi. Zastava križa uzdignuta je iznad vojski i oni su krenuli osvojiti svijet za Krista.

Povijest kršćanske crkve horor je priča o masakrima, komorama za mučenje, svetim(?) ratovima, križarskim pohodima i beskrajnim sukobima. Prvo su se pogani pod pritiskom obraćali na kršćanstvo. Naknadno su se kršćani okomili na kršćane drugih uvjerenja. Crkvena povijest je okrutna i strašna. Kako su oni koji su tvrdili da slijede Krista mogli biti tako različiti od poniznog Nazarećanina koji je bio "svet, nedužan i odvojen od grešnika"? Kršćanstvo je postalo državna religija, "Boga i domovine". Kako se Krist lako podijelio služeći nacionalnim i političkim agendama. Kršćanske nacije ubrzo su ušle u rat s drugim kršćanskim nacijama, i svaka je tražila Božji blagoslov.

Sveto pismo ponekad se modificiralo kako bi se prilagodilo prevladavajućim mišljenjima. Prevoditelji su uglavnom dobro prevodili Bibliju, ali ponekad je teologija stala na put dobrom prosuđivanju i poštenju. Već smo razmotrili ilustraciju gdje su prevoditelji uzeli takve neopravdane slobode. Citirajući Izaiju 49:8, prevoditelji Novog zavjeta su napisali: "Jer on kaže: U vrijeme prihvatljivo uslišio sam te, i u [onaj] dan spasenja pomogao sam ti: evo, sad je [to] prihvatljivo vrijeme; evo, sad je [taj] dan spasenja" (2. Korinćanima 6:2). Određeni član ("taj/onaj") dodan je bez ovlaštenja. Ne nalazi se u grčkom jeziku.

Rotherham daje točan prijevod: "U odobreno doba sam te saslušao, i u dan spasenja sam ti priskočio u pomoć; Gle! sada je dobro odobreno doba, Gle! sada je dan spasenja." Ovo ispravljeno čitanje ostavlja prostor za još jedan dan spasenja. U grčkom jeziku, kada se htjelo nešto naglasiti, koristio se određeni član ili njegov različiti nastavak, sukladno gramatičkoj potrebi. Međutim, grčki član se ovdje ne pojavljuje, pokazujući da su ga neki prevoditelji dodali bez autorizacije.

Kada su ispravno prevedene, Pavlove riječi dopuštaju drugi dan spasenja. To je učenje iz Izaije 49:8. Klasa posjećena "u dan spasenja" bit će sačuvana i dana za "savez narodu, da utvrdi zemlju, da baštini opustošene baštine [Edena koji se trebao proširiti Zemljom]". Ovi će se blagoslovi

dogoditi u naknadnom (još uvijek budućem) danu spasenja.

Pavao na to ukazuje u Rimljanima 8:19-21: "Jer stvorenje [tvorevina] sa žudnjom iščekuje objavljivanje sinova Božjih. Jer stvorenje [tvorevina] je podvrgnuto ispraznosti, ne svojevóljno, nego zbog onoga koji ga je podvrgnuo u nadi. Zato što će i samo stvorenje [tvorevina] biti oslobođeno od ropstva raspadljivosti u slavnu slobodu djece Božje." Ovo je slavna nada koju čovječanstvo želi, međutim, ovo čeka "objavljivanje sinova Božjih".

Kada će se to dogoditi?

"Pšenica" i "Kukolj"

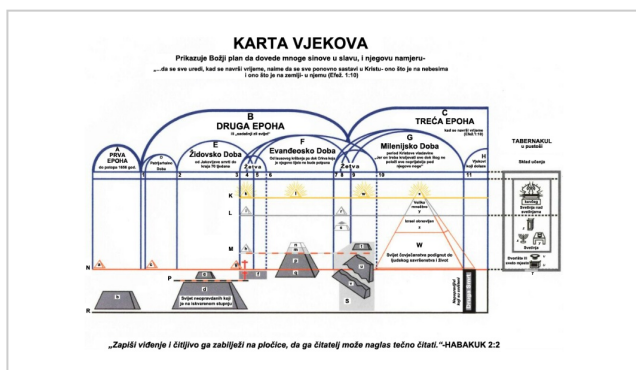
Naš je Gospodin ilustrirao što će se dogoditi na kraju Evanđeoskog doba u Mateju 13:24-30, 37-43. "Sin čovječji" posijao je "dobro sjeme" na svojoj njivi. Dok su "ljudi [apostoli] spavali [preminuli]", "neprijatelj [đavao] je posijao" sjeme kukolja na polju. Lažna učenja koja je đavao usadio u crkvi prouzročila su masovan rast "kukolja". "Kukolj" izgleda kao "pšenica", ali nema nikakvu vrijednost. "Kukolj" se definira kao "djeca zloga". Gospodinove su sluge pitale trebaju li iskorijeniti "kukolj" na početku vijeka. Učitelj je rekao: "Ostavite neka oboje raste zajedno do žetve." "Žetva je svršetak svijeta [vijeka/doba]." Na kraju Evanđeoskog doba Gospodin će uzrokovati odvajanje "pšenice" od "kukolja". "Kukolj" je povezan u snopove i na kraju spaljen. Ne doslovno spaljen kao ljudi, nego "spaljen" po pitanju njihovog izjašnjavanja kao kršćana. U gorućoj vatri oni će priznati da su bili kršćani samo po imenu - živeći živote lišene duhovne stvarnosti.

Neke crkve izbjegavaju spominjati ovu prisporobu. Može biti vrlo neugodno reći posjetiteljima crkve da oni možda predstavljaju "kukolj", a ne istinsku kršćansku "pšenicu". Jedna od zablude zasađenih u nekim crkvama jest ta da kada jednom postanu "spašeni", oni više ne mogu biti nespašeni - nakon što se jednom nađu u Božjoj milosti nebo neizbježno slijedi. S takvim konceptom nepotrebno je rasti u milostima Duha

ili "težiti onoj svetosti bez koje nitko neće vidjeti Gospodina".

Nakon što se skupi "pšenica", a "kukolj" uništi s obzirom na njihove lažne kršćanske izjave, na zemlji će biti uspostavljeno Kraljevstvo Božje. To je "objavljivanje sinova Božjih" na koje je Pavao upućivao u Rimljanima 8:19. Zatim će uslijediti dan blagoslova, kakav zemlja nikada nije upoznala. Oni u svojim grobovima bit će prozvani iz sna smrti. Tada "Duh i nevjesta govore: Dođi! I tko čuje, neka kaže: Dođi! I tko je žedan, neka dođe! I tko hoće, neka zabadava uzme vodu života!" (Otkrivenje 22:17).

KARTA BOŽANSKOG PLANA VJEKOVA

I vi ste u njemu...

1. Svijet – Završio potopom

Doba patrijarha – Bog daje obećanja

2. Svijet – Završava u Vremenu nevolje

Židovsko doba – Obećanja potvrđena židovskom narodu

Evandeosko doba – Kristovo pomirenje neophodno

Tisućljetno doba – Obećanja ispunjena čovječanstvu

Svijet bez kraja – Vjekovi koji dolaze

Vjekovi pokazuju Božje nezaustavljivo kretanje prema ispunjenju Njegovog slavnog Kraljevstva. Nijedan drugi plan ne može obrisati sve suze...

prekovati mačeve u plugove... otvoriti tamnicu smrti... i nagraditi vaš život, već sada, bogatijom vjerom.

Jeste li u stanju?

Jeste li u stanju kročiti uskim, tijesnim putem,

Bez prijatelja uz sebe, bez ruke za oslonac?

Možete li hrabro ići kroz noć koja se spušta?

Možete li strpljivo čekati dok Gospodin ne pošalje svjetlo?

Jeste li u stanju ugasiti čežnju duše za ljubavlju,

Hoćete li tražiti samo prijateljstvo odozgo?

Možete li proći kroz ovaj svijet, usamljeni, neprimijećeni, nepoznati,

Dok vaša vjera tiho šapuće: "On poznaje svoje"?

Gdje su stajale noge Blagoslovljenoga, možete li stajati?

Možete li slijediti njegove stope u zemlju pustinjsku?

Jeste li u stanju odbaciti zadovoljstvo i slavu?

Možete li živjeti samo da slavite njegovo dragocjeno ime?

Možete li se nasmiješiti dok njegov dragi glas nježno kaže "Ne",

Kada je "polje tako bijelo", a vaše srce žudi ići?

Možete li tada počivati u tišini, zadovoljni i mirni,

Dok vaš Gospodin, Glavni Žetelac, ne otkrije svoju volju?

Jeste li u stanju položiti na čisti plamen žrtvenika,

Svoj najdragocjeniji posjed, svoje neprocjenjivo dobro ime?

Možete li tražiti od Oca blagoslov za one,

Koji u vašem životu ne vide ništa osim razloga za prezir i protivljenje?

Kada sukob između zablude i istine postaje žešći,

Možete li vitlati snažnim "Mačem" protiv bezbrojnih neprijatelja?

Možete li podići "stijeg" sve više i više,

Dok pjevate njegove hvale usred ognja?

Kada vidite da Gospodinova stvar trpi poraz,

Hoće li vaša hrabrost izdržati u sedmostrukoj žegi?

Hoće li vas vaša vjera održati postojanima, iako srce i tijelo klonu,

Dok novo stvorenje prolazi ispod posljednjeg "zastora"?

Ah, ako tako možete piti iz čaše koju će on naliti,

I ako nikada ne biste spustili zastavu istine,

Njegovi ste ljubljani, i nosit ćete njegovu krunu,

Na njegovom ćete prijestolju sjediti i njegovu slavu dijeliti!

— Gertrude W. Seibert

SAŽETAK I ZAKLJUČCI

Tema "Što bi svatko trebao znati o spasenju" predstavljena je kako bi se otvorio dijalog i potaknulo daljnje razmišljanje o temi "spašen" i "spasenje". Pregledom širokog biblijskog spektra, čitatelj će uvidjeti potrebu da uzme u obzir mnoštvo biblijskih redaka kako bi pronašao sklad i jasnoću. Ova studija napisana je da bi dala dubinu i širinu svima koji to žele.

Budući da Biblija ima toliko toga za reći na ovom području, teško je sažeti poruku u brzu frazeologiju ili u odlomak ili dva. Ljudi žele kratka objašnjenja koja se mogu sažeti u nekoliko riječi ili rečenica. To karakterizira žurbu našeg dana. Plemić se nije želio lišiti svog bogatstva kako bi dobio vječni život. Većina ljudi to također ne želi učiniti. Prečesto nisu voljni odvojiti nekoliko sati da bi naučili činjenice. Lakše je prihvatiti sigurnost vječnog života temeljenu na jednom ili dva stiha iz Biblije. To je brzo i lako, ali i vrlo opasno.

U ovoj smo studiji razmotrili uvjete koje je Isus postavio za "vječni život". Saznali smo da su čak i njegovi učenici bili zaprepašteni tim uvjetima, rekavši: "Tko se onda može spasiti?" (Marko 10:26). To je nagnalo učenike da preispitaju svoju nadu. Isus im je potom dao potrebno ohrabrenje. Je li Kristovo mjerilo učenja bilo previsoko? Sigurno ne bi moglo biti takvo ako je Učitelj bio autor. Zatim smo kršćanina definirali kao "mrtvaca na dopustu". Podsjetili smo se da je to "visoki poziv".

Započeli smo s blagoslovom Pedesetnice kako bismo saznali što su prvi učenici zapravo primili. Zatim smo pratili kako se Evanđelje širilo i razne izraze koji su se koristili za poticanje učenja. Pregledani su uvjeti za pomirenje. Primijetili smo razliku u prošlom vremenu "spašen" i sadašnjem vremenu "u procesu spašavanja". Razmotrena je potreba za posvećenjem i svetošću. Zatim smo se okrenuli temi milosti i vidjeli kako se psihologija uključila u pokret milosti. Predstavili smo snažan biblijski temelj za buduće spasenje koje seže izvan sadašnjeg vremena. Predstavljen je odnos između milosti i vjere.

Tema "duše" je ukratko razmotrena. Naučili smo da "duše" mogu umrijeti i umiru. Odnos između "vjere" i "djela" stavljen je u fokus. Osvrnuli smo se na misao "jednom u milosti, zauvijek u milosti?" Mogu li "spašeni" postati "nespašeni"? Prikazan je snažan odnos između karaktera i djela. Djela karaktera su pregledana i iznesena je konačna analogija da su posebna obećanja iz Otkrivenja dana samo "pobjednicima".

Saznali smo da će postojati dvije klase koje grade na "stijeni" koja je Krist. Jedna klasa koja je gradila "zlatom, srebrom, dragim kamenjem" proći će ispit "ognja" koji otkriva njihovo djelo, ali druga klasa koja je gradila "drvom, sijenom, slamom" pretrpjet će štetu. Njihova će nagrada biti manja, ali Božjom milošću ipak će zadobiti nebesko spasenje.

Kada shvatimo visoke standarde koji se zahtijevaju za istinsko "učenje", potreba za još jednim danom spasenja postaje očigledna. Naučili

smo da postoje dva dana spasenja i da prevoditelji Biblije često nisu uspjeli to pojasniti. Zaključili smo obraćajući se "pšenici i kukolju", prispodobi koja se rijetko obrađuje. Sreća je za "kukolj" da Božja milost ima još jedan dan spasenja kako bi se ispravio njihov položaj. Konačno, u dodatku ćemo predstaviti svu upotrebu grčke riječi sozo, "spašen", kako bi čitatelj mogao sagledati ovu temu u cijelom njenom biblijskom kontekstu. Budući da je ova tema toliko bitna za svakog kršćanina, molimo se da svatko pažljivo izbjegne graditi vjeru na samo jednom ili dva stiha, te da će težiti uskladiti sve što Biblija ima za reći "o spasenju".

DODATAK

Novozavjetna uporaba grčke riječi Sozo - "Spašen."

(Riječi u kurzivu odnose se na korijensku grčku riječ "sozo", kako je navedeno u englesko-grčkoj konkordanciji Englishman).

Crna obična slova - Tekstovi koji koriste spasiti, ozdraviti, iscijeliti, itd., u doslovnoj uporabi riječi, bez duhovne primjene.

Podcrtana slova - Tekstovi koji koriste spašeni, sačuvani, itd., u smislu da su grijesi oprošteni, ili da je netko opravdan, ili mu je omogućeno da ima položaj pred Bogom. U nekim recima nebeska nagrada može čekati one koji pobijede "svijet, tijelo i đavla" dok rastu u Kristovu sličnost. Mora se razumjeti da je razlog za davanje opravdanja kako bi se "sinovima Božjim" omogućio rast. Neki mogu smatrati da bi se tekst iz jednog stupca možda bolje uklapao u drugi, i to bi bilo njihovo pravo. Međutim, sagledavajući cjelokupnu uporabu riječi sozo, u mogućnosti smo vidjeti prošireni kontekst u kojem se ta riječ koristi. Kada se uoči da postoje tri moguće primjene riječi spašen, to sprječava istraživača da provodi jednu tvrdnu i brzu primjenu riječi kako bi odgovarala svakom stihu.

VELIKA SREDNJA SLOVA - Tekstovi koji koriste spašeni, spašeni do kraja ili proces spašavanja s konačnom sigurnošću u nebesku nagradu.

Matej

1:21 spasiti svoj narod od njihovih grijeha.

8:25 govoreći: Gospodine, spasi nas: ginemo.

9:21 dotaknem li se samo njegove haljine, ozdravit ću.

9:22 tvoja te vjera ozdravila. I žena ozdravi od toga časa.

10:22 TKO USTRAJE DO KRAJA BIT ĆE SPAŠEN

14:30 povika govoreći: Gospodine, spasi me.

16:25 tko hoće spasiti svoj život, izgubit će ga:

18:11 došao je spasiti ono što je izgubljeno.

19:25 govoreći: Tko se onda može spasiti?

24:13 USTRAJE DO KRAJA, TAJ ĆE BITI SPAŠEN.

24:22 ne bi se spasilo nijedno tijelo:

27:40 sagradiš ga u tri dana, spasi sam sebe.

27:42 Druge je spasio; a sebe ne može spasiti.

27:49 da vidimo hoće li doći Ilija da ga spasi.

Marko

3:4 život spasiti, ili ubiti?

5:23 ruke na nju, da ozdravi;

5:28 dotaknem li se samo njegovih haljina, ozdravit ću.

5:34 tvoja te vjera ozdravila;

6:56 koji bi ga se dotakli ozdravljali bi.

8:35 tko hoće spasiti svoj život, izgubit će ga;

8:35 taj će ga spasiti.

10:26 Tko se onda može spasiti?

10:52 tvoja te vjera ozdravila.

13:13 DO KRAJA, TAJ ĆE BITI SPAŠEN.

13:20 ne bi se spasilo nijedno tijelo:

15:30 Spasi sam sebe i siđi s križa

15:31 Druge je spasio; a sebe ne može spasiti.

16:16 i tko se krsti, bit će spašen [sporno];

Luka

6:9 spasiti život, ili ga uništiti?

7:50 Tvoja te vjera spasila; idi u miru.

8:12 da ne bi povjerovali i spasili se.

8:36 bio opsjednut od đavla, kako je ozdravio.

8:48 tvoja te vjera ozdravila;

8:50 i bit će ozdravljena.

9:24 tko hoće spasiti svoj život, izgubit će ga; taj će ga spasiti.

9:56 uništiti ljudske živote, nego spasiti

13:23 Gospodine, je li malo onih koji se spašavaju?

17:19 Tvoja te vjera ozdravila.

17:33 bude nastojao spasiti svoj život, izgubit će ga;

18:26 Tko se onda može spasiti?

18:42 tvoja te vjera spasila

19:10 i spasiti ono što je izgubljeno.

23:35 Druge je spasio; neka spasi sam sebe,

23:37 Ako si ti kralj židovski, spasi sam sebe.

23:39 Ako si ti Krist, spasi sebe i nas.

Ivan

3:17 da se svijet po njemu spasi.

5:34 ovo govorim, da biste se vi spasili.

10:9 bit će spašen, i ulazit će i izlaziti,

11:12 Gospodine, ako spava, ozdravit će.

12:27 Oče, spasi me od ovoga časa:

12:47 da sudim svijetu, nego da spasim svijet.

Djela apostolska

2:21 ime Gospodnje bit će spašen.

2:40 Spasite se (dosl. budite spašeni) od ovog pokvarenog naraštaja.

2:47 Gospodin je svakodnevno pridruživao crkvi takve koji su se spašavali.

4:9 po čemu je on ozdravio;

4:12 po kojem se moramo spasiti.

11:14 ti i sav tvoj dom bit ćete spašeni.

14:9 imao je vjeru da ozdravi,

15:1 po Mojsijevu običaju, ne možete se spasiti.

15:11 bit ćemo spašeni, baš kao i oni.

16:30 što mi je činiti da se spasim?

16:31 i bit ćeš spašen, ti i tvoj dom

27:20 svaka nada da ćemo biti spašeni

27:31 Ako ovi ne ostanu u lađi, vi se ne možete spasiti.

Rimljanima

5:9 bit ćemo spašeni od gnjeva po njemu.

5:10 bit ćemo spašeni njegovim životom.

8:24 Jer nadom smo spašeni:

9:27 ostatak će biti spašen:

10:9 da ga je Bog uskrisio iz mrtvih, bit ćeš spašen.

10:13 ime Gospodnje bit će spašen.

11:14 te spasim neke od njih.

11:26 I tako će sav Izrael biti spašen:

1. Korinćanima

1:18 NAMA KOJI SE SPAŠAVAMO ONA JE BOŽJA SILA.

1:21 spasiti one koji vjeruju.

3:15 ali on sam će se spasiti; ali tako kao kroz oganj.

5:5 da bi se duh spasio u dan

7:16 hoćeš li spasiti (svoga) muža?

7:16 hoćeš li spasiti (svoju) ženu?

9:22 da bih kako spasio neke.

10:33 nego onoga mnogih, da bi se mogli spasiti.

15:2 Po kojem se i spašavate.

2. Korinćanima

2:15 UGODAN MIRIS KRISTOV, MEĐU ONIMA KOJI SE SPAŠAVAJU.

Efežanima

2:5 milošću ste spašeni;

2:8 Jer milošću ste spašeni po vjeri;

1. Solunjanima

2:16 da bi se mogli spasiti.

2. Solunjanima

2:10 ljubav prema istini, da bi se mogli spasiti.

1. Timoteju

1:15 Krist Isus je došao na svijet spasiti grešnike;

2:4 Koji želi da se svi ljudi spase,

2:15 Ipak će se spasiti rađanjem djece,

4:16 spasit ćeš i sebe i one

2. Timoteju

1:9 Koji nas je spasio, i pozvao (nas)

4:18 I SAČUVAT ĆE (ME) ZA SVOJE NEBESKO KRALJEVSTVO:

Titu

3:5 nego nas je po svome milosrđu spasio,

Hebrejima

5:7 onome koji ga je mogao spasiti

7:25 MOŽE IH I SAVRŠENO SPASITI (do kraja)

Jakovljeva

1:21 usađenu riječ, koja može spasiti vaše duše.

2:14 a nema djela? Može li ga vjera spasiti?

4:12 koji može spasiti i uništiti:

5:15 i molitva vjere spasit će bolesnika,

5:20 spasit će dušu od smrti,

1. Petrova

3:21 (čak) i krštenje nas sada spašava

4:18 i ako se pravednik jedva spašava,

Judina

:5 spasivši narod iz zemlje

:23 A druge spašavajte sa strahom, grabeći (ih) iz

Otkrivenje

21:24 I narodi onih koji su spašeni

PUBLIKACIJE

Nauk o Kristu

Ova knjižica od 80 stranica ispituje Bibliju i ranu crkvenu povijest u potrazi za tada nepoznatim Trojstvom. Pokriveno je sve što želite znati o Trojstvu.

Zašto ste kršćanin?

Ova knjižica od 28 stranica raspravlja o svrsi kršćanskog hoda i pripremi kršćana za buduću službu svijetu tijekom Kristove vladavine.

Doći ću ponovno

Ova knjižica od 79 stranica predstavlja temeljit znanstveni pristup temi povratka našeg Gospodina. Navodi trenutne znakove Kristova povratka, uključujući Izrael.

U što se to svijet pretvara?

Ova knjižica od 39 stranica ispituje proročanstva u 12. poglavlju Danijela koja su relevantna za današnje aktualne događaje i ocrtava ishod sadašnjih svjetskih nevolja i sukoba.

STUDIJE SVETOG PISMA

Najopsežnije dostupno proučavanje Biblije.

**OVAJ KOMPLET OD 6 SVEZAKA IMA
OSVJEŽAVAJUĆE JASAN I NEPRISTRAN
PRISTUP PROUČAVANJU BIBLIJE.**

5.800 citata iz Svetog pisma

Pokazuje razliku između simboličnih i
doslovnih stihova

Pokriva svaku važnu temu u Bibliji

Iznosi odgovarajuća značenja hebrejskih i
grčkih riječi

Usklađuje povijest i znanost s Biblijom

Ispituje već ispunjena vremenska proročanstva

Detaljno razmatra biblijski i zdravorazumski
pristup svakodnevnom kršćanskom životu

Jasno iznosi na vidjelo prekrasna i dragocjena
obećanja

Najopsežnije dostupno proučavanje Biblije.

OVAJ KOMPLET OD 6 SVEZAKA IMA OSVJEŽAVAJUĆE
JASAN I NEPRISTRAN PRISTUP PROUČAVANJU BIBLIJE.

- 5.800 citata iz Svetog pisma
- Pokazuje razliku između simboličnih i doslovnih stihova
- Pokriva svaku važnu temu u Bibliji
- Iznosi odgovarajuća značenja hebrejskih i grčkih riječi
- Usklađuje povijest i znanost s Biblijom
- Ispituje već ispunjena vremenska proročanstva
- Detaljno razmatra biblijski i zdravorazumski pristup svakodnevnom kršćanskom životu
- Jasno iznosi na vidjelo prekrasna i dragocjena obećanja

UDRUŽENI ISTRAŽIVAČI BIBLIJE

Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

098-199-4362

www.istrazivaciBiblijeuHrvatskoj.com